

BODRIA

FUELES

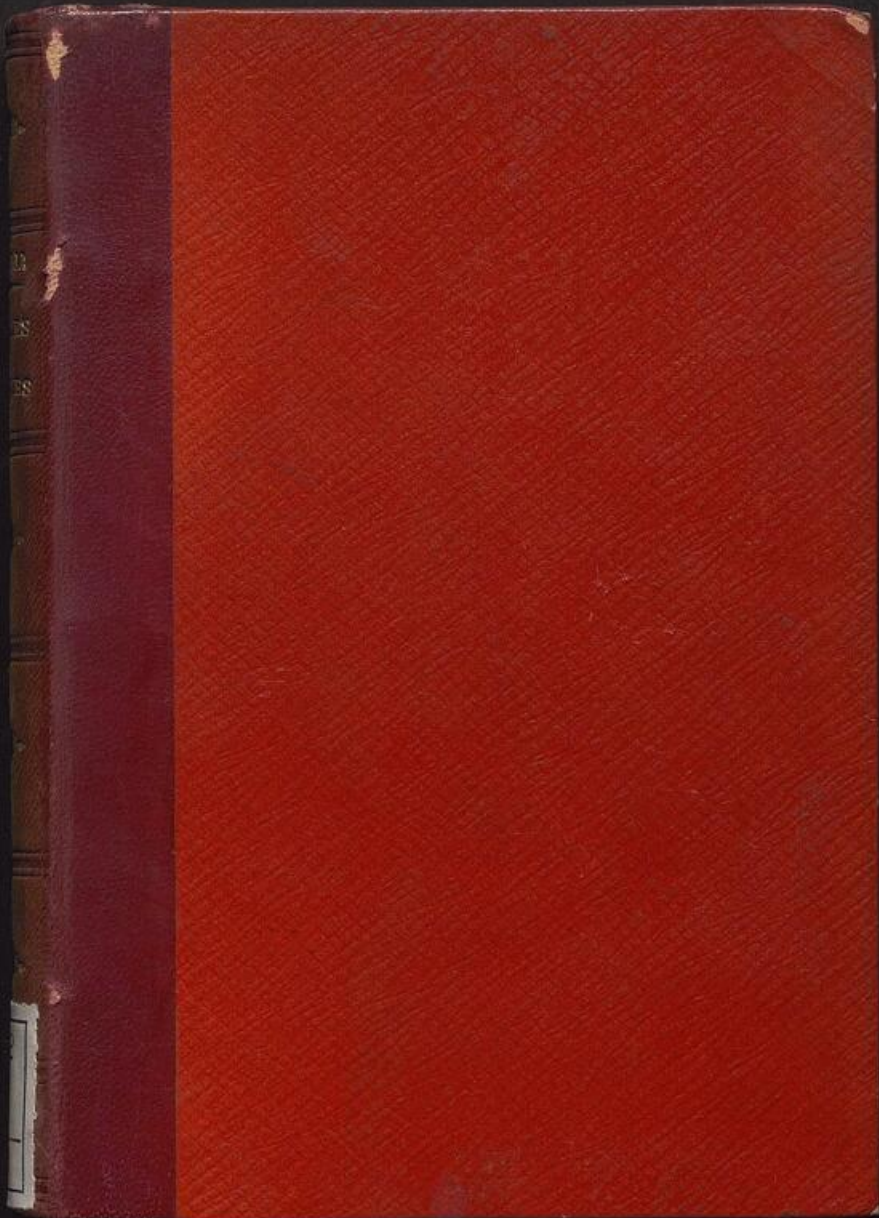
SBOURS

22

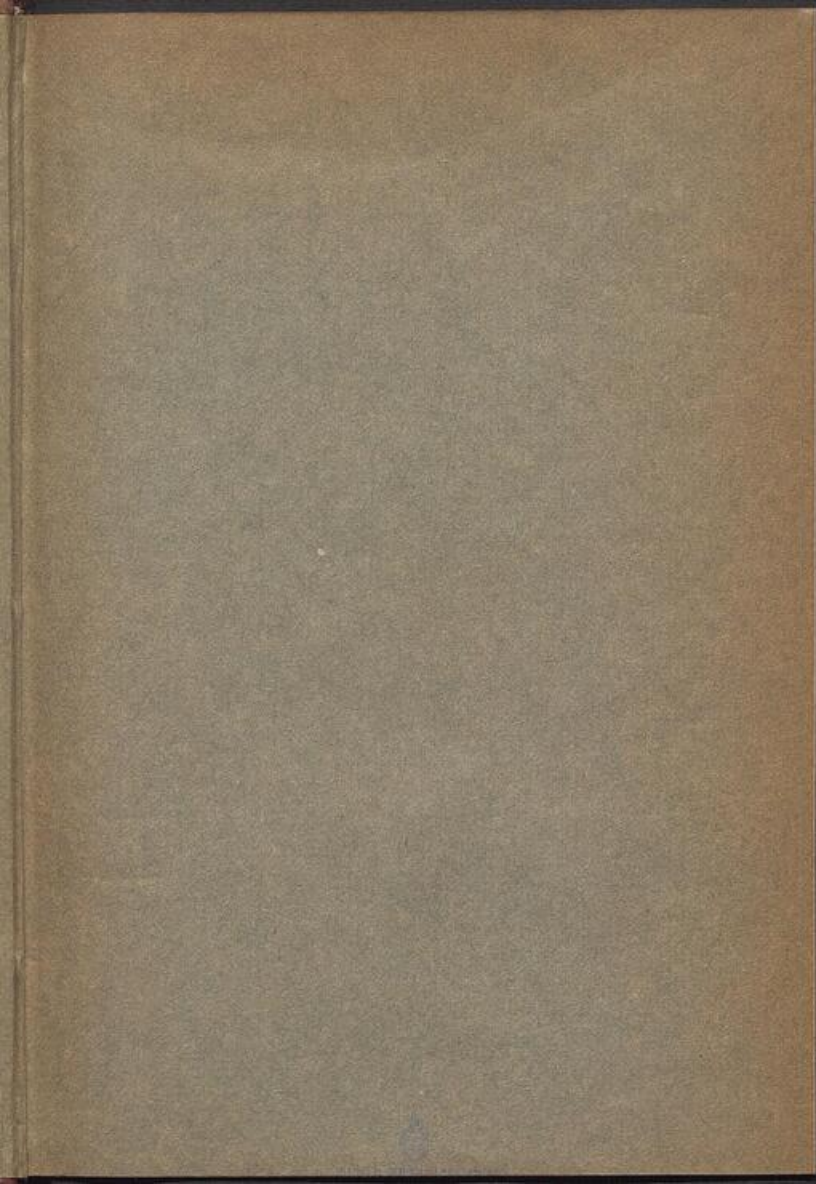
X
1

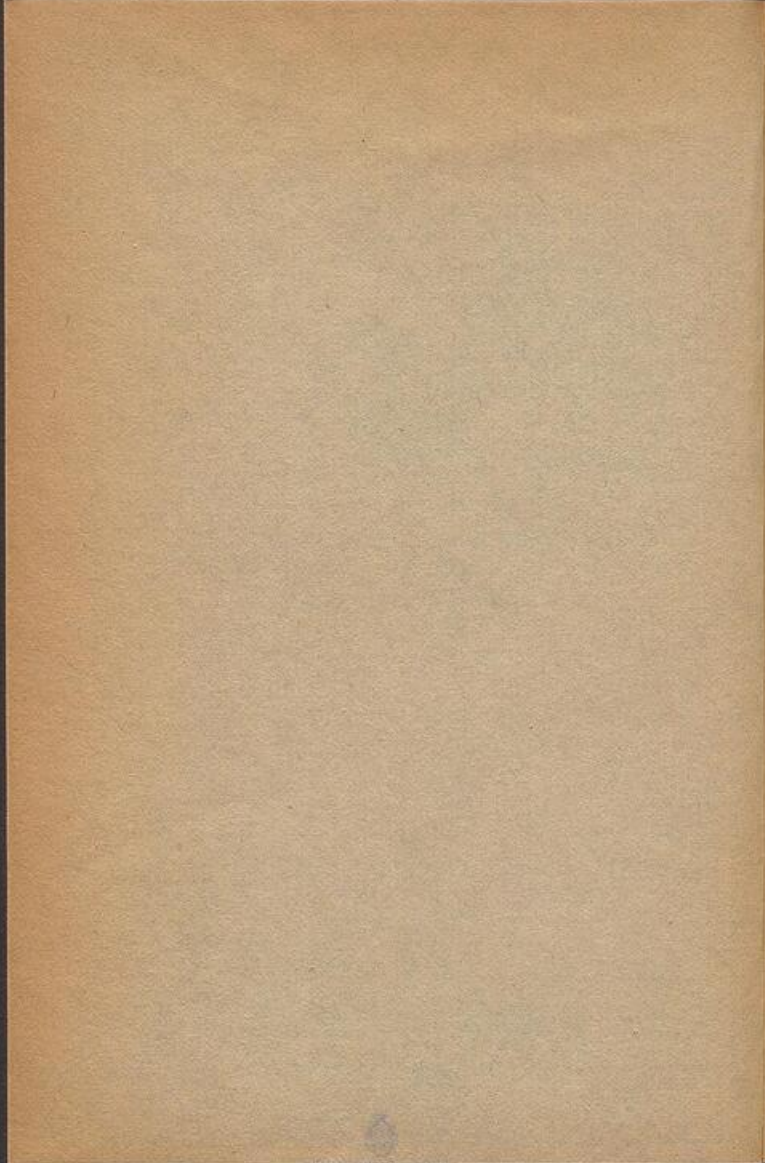
43

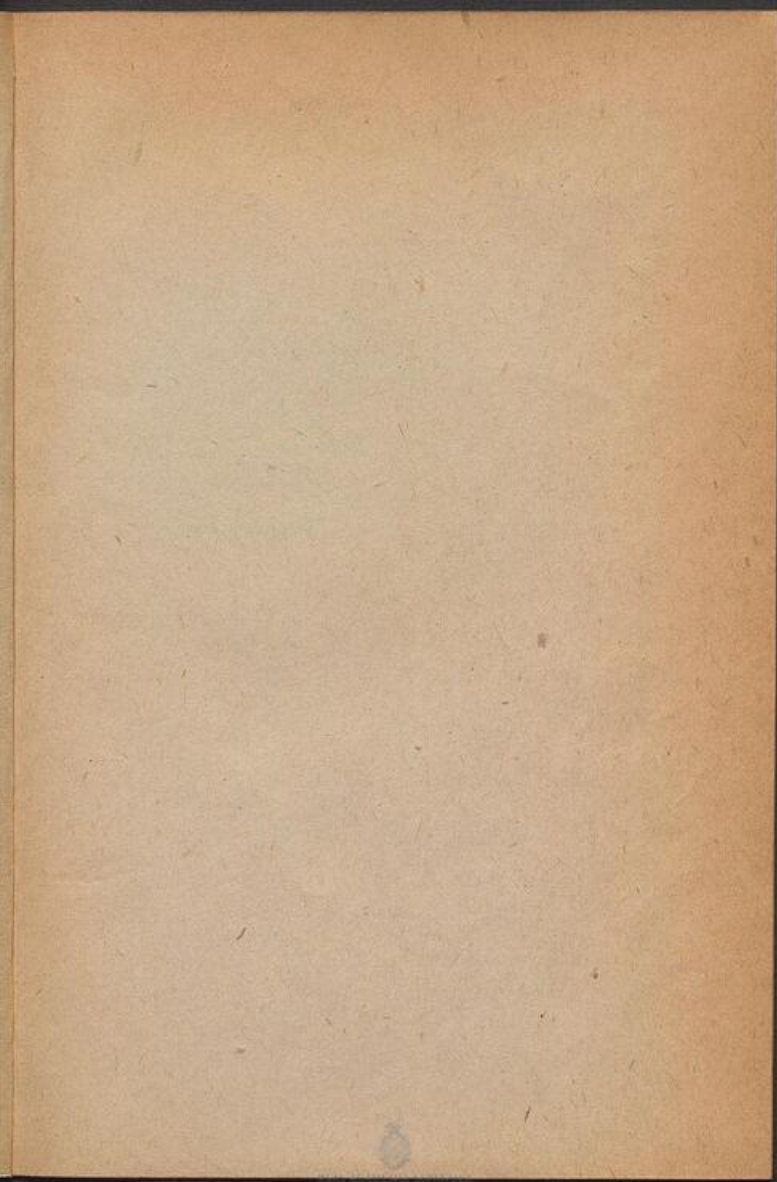

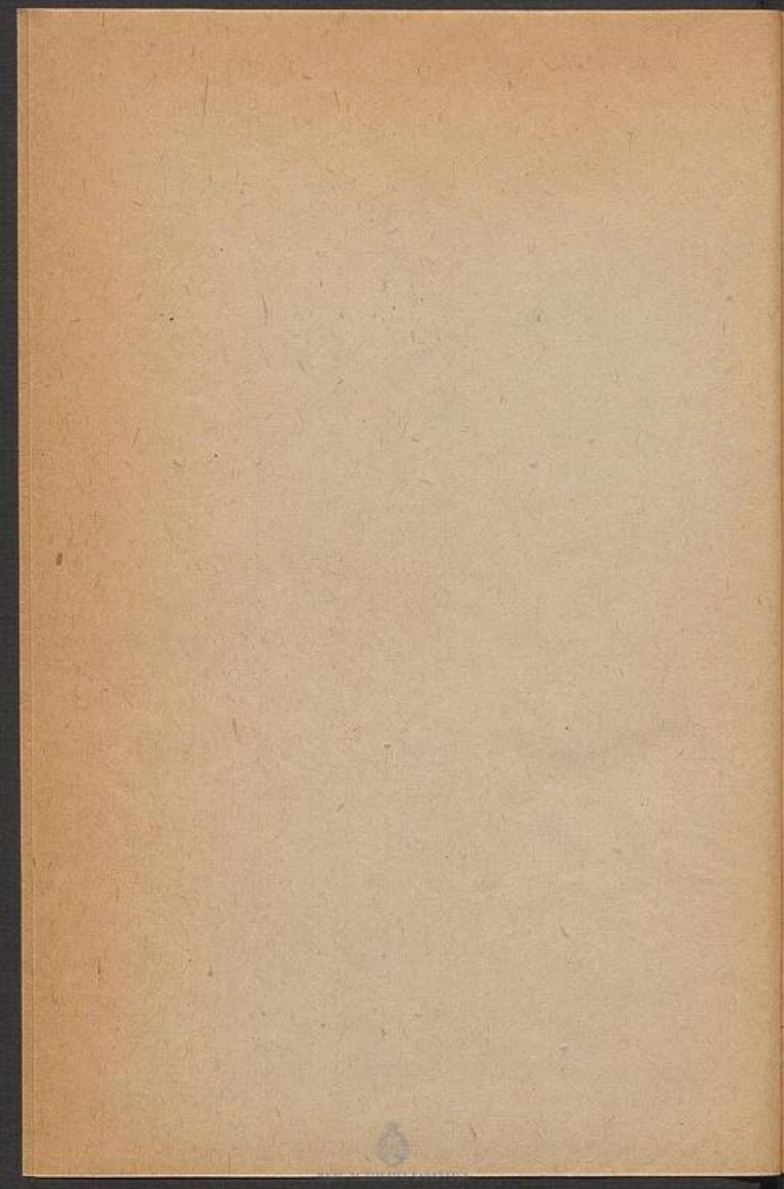
REAL ACADEMIA ESPAÑOLA

22-X-43

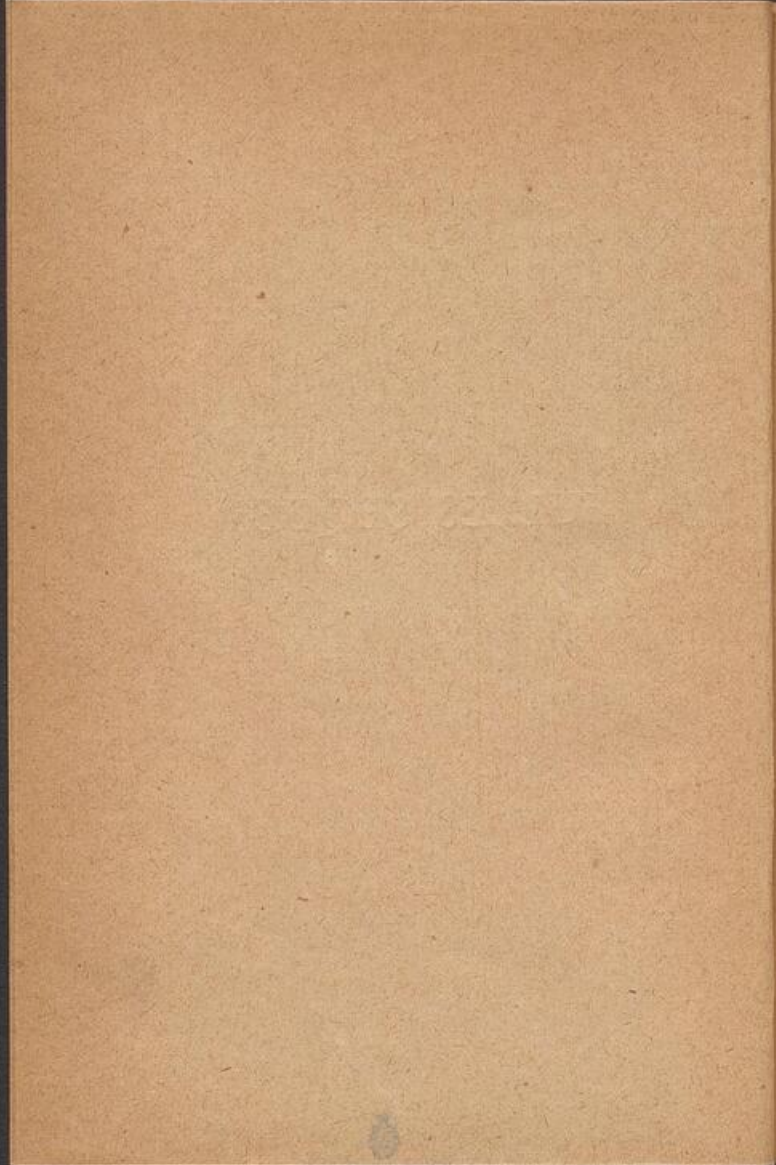

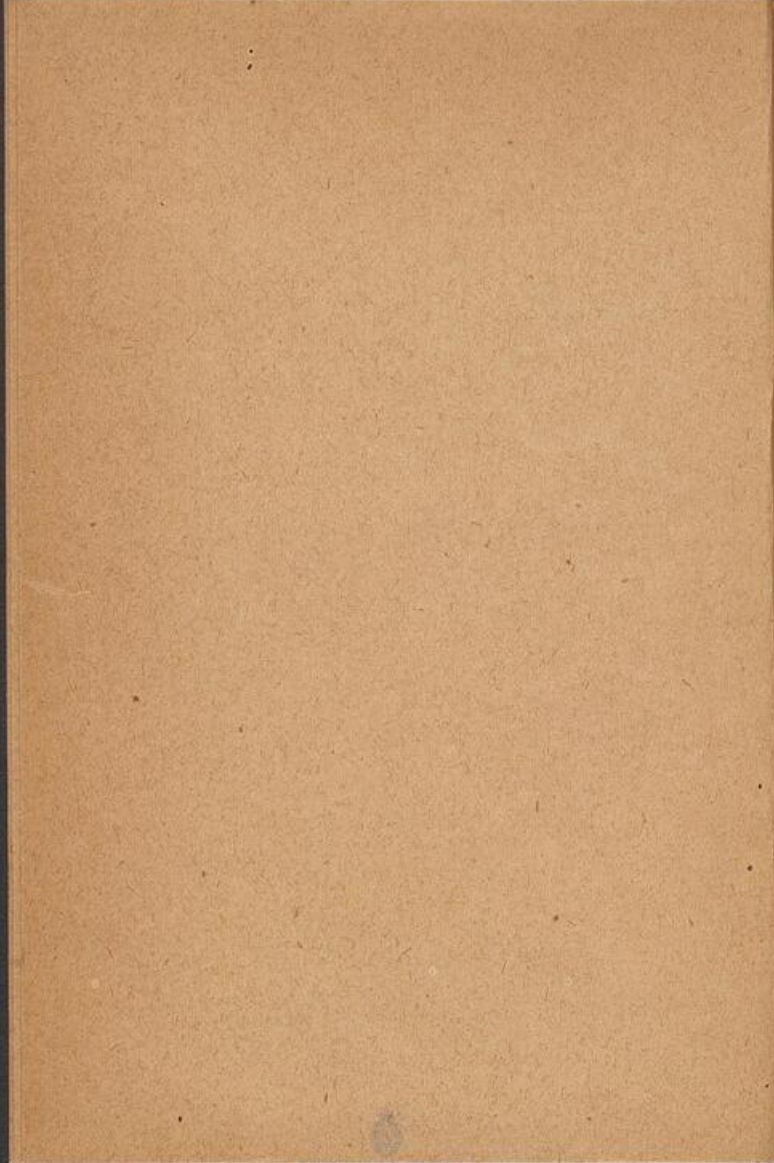

FULLES SEQUES

FULLES SEQUES

APLECH DE VERSOS VALENCIANS

COMPOSTS PER

JOSEPH BODRÍA Y ROIG

DE

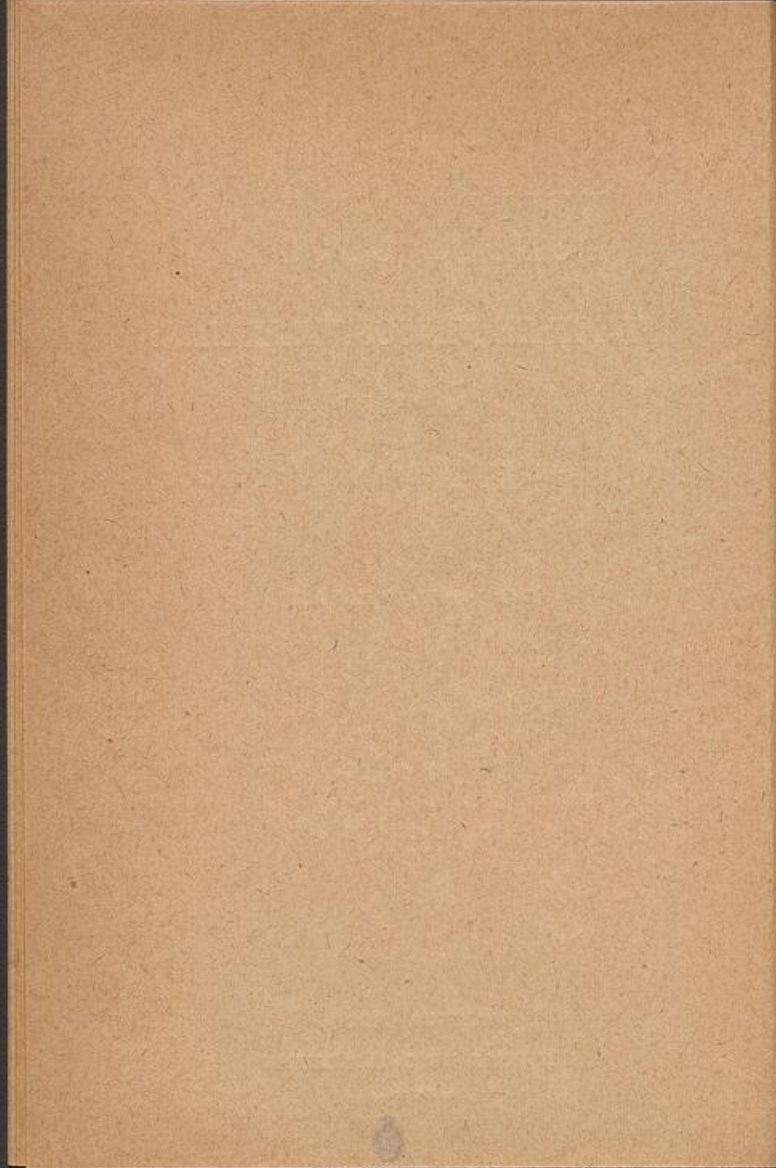
LO RAT-PENAT

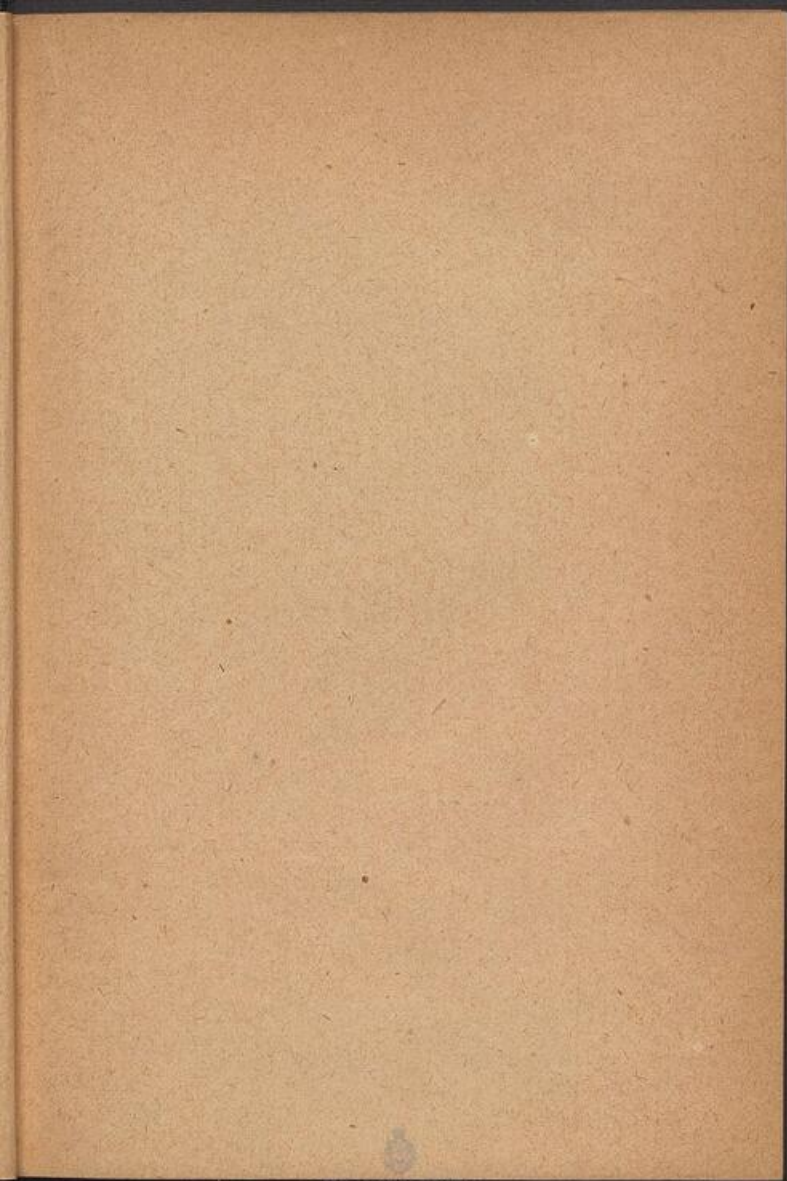

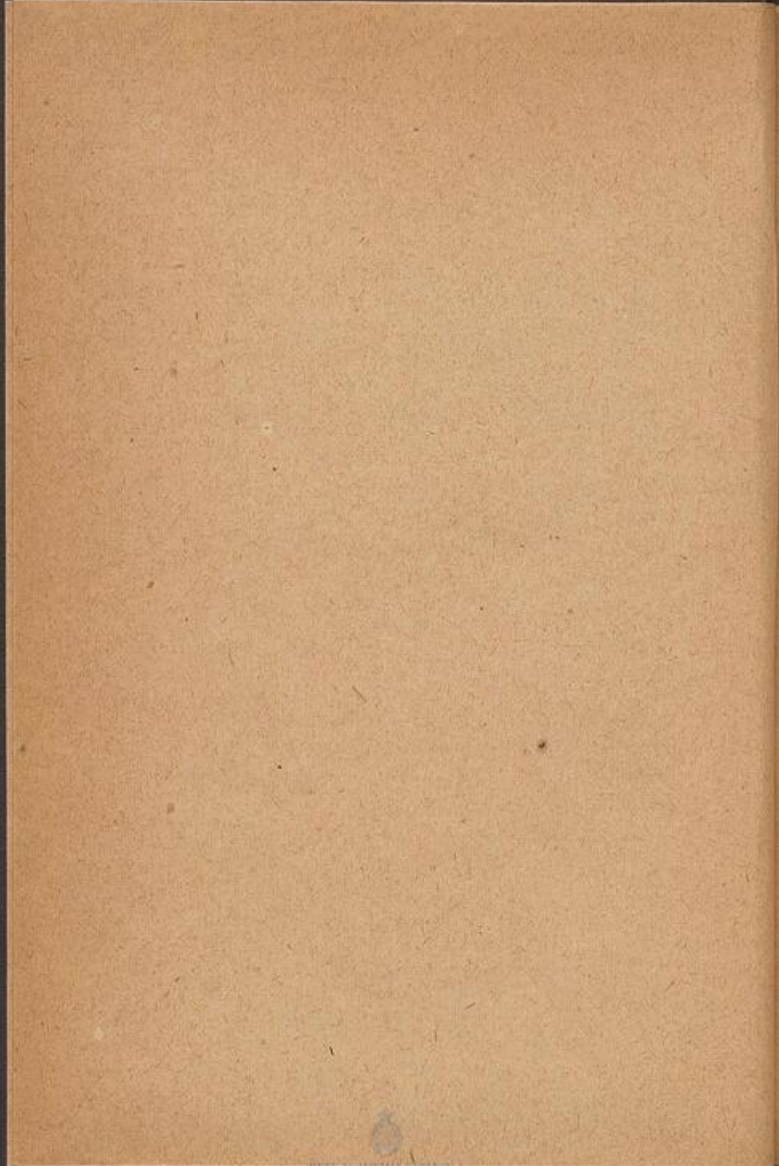
VALENCIA—1900

ESTAMPA DE D. M. ALUFRE

Plaza Fellibers, 6.

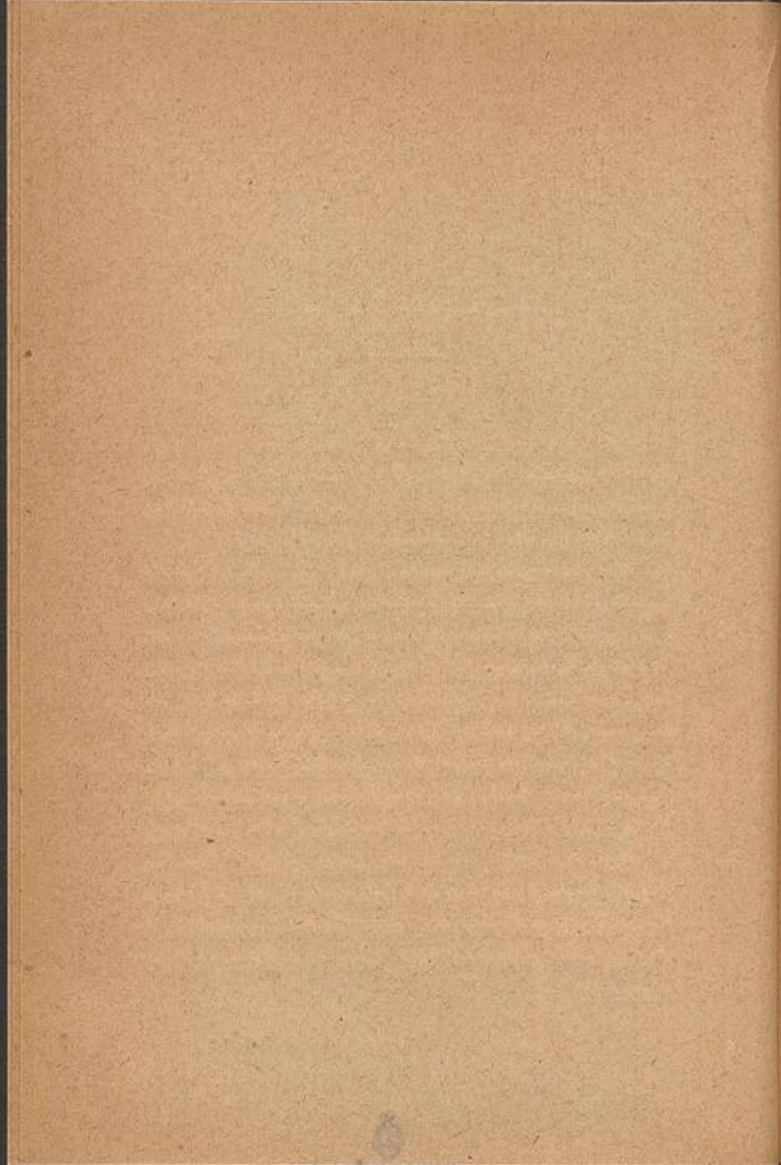
DOS PARAULES ALS AMICHS

Rónegament els demane que tinguen la suficient paciència pera fullejar lo present llibre. Vostés son els que m' han espentat á sa publicació per los inmereixcuts elogis endressats al primer.

Enjamay segones parts foren bones, ha dit molt be un celebrat escriptor; y per tal rahó havia d' haver desistit de donarlo á llum: empero, repetint assí lo del primer tomo, alló de que «*Tota pedra fa paret,*» per més que siguen FULLES SEQUES les de ara, també fan enramada per los paseigs, camíns y prats (si be sense aquell flayre ubriacador de les fulles tendres) fins que passa lo peó y les arreplega, ó l' ayre s' encarrega de ferles desapareixer del tot.

Siguen vostés, puix, els bons amichs que les arrepleguen ab carinyo, deixant als vents de la crítica y de la malevolença, que les desfasen: ab alló tindrà prou pera estarlos sempre reconegut son afectíssim

L' Autor?

DEDICATORIA

A LA SENYORA DONYA TERESA BODRIA Y ROIG
DE LOPEÇ VIDAL

A tu te dedique este llibret, volguda germana; á tu, darrer simal d' aquell arbre que fa més de si-santa anys arrailá entre les gegantines palmeres (1), en los llavors solitaris claustres del Carme (2). En aquest sumptuós cenobi, baix de aquelles voltes que guarden ríchs tresors pictórichs, als que més d' una vegada besarem sent xicotets, vegueren nostres ulls lo primer raig de sol. Y recorde que davant de les taules de Sant Pere y Sant Pau, pintadés per Ribalta, nostre anyorat pare nos cantava mil vegades aquella antiga cansoneta de

Sant Pere y Sant Pau,
doneunos les claus,
pera 'ls angelets
que 's moren de fam:
—Deixeulos morir,
que al cel anirán,
ab una garlanda
dels peus á les mans...

ensemps que nos aupava fins tocar les hermoses pintures de Joan de Joanes, Ribera, Espinosa, Vergara

y altres, dutes per ell dels abandonats monestirs de la redolada.

¡Tot ha passat com un llamp! Ja no queden més que dos branques de aquelles sèt que doná l' arbre; la tardor va poch á poch engroguintles; ¡ditjoses si l' hivern les corona de neu!

¡Quí ho tenia que dir, volguda germana, que com lo primer tomo, havia de ser este tancat per un manollet de «Semprevives»! Semprevives aquelles naixcudes en ma fantasia; pero aquestes en lo fons del meu cor. Formen les de ahir un ramellet alegre; les de huy una corona fúnebre.

Ningún recort millor puch deixarli á la que fon ma dolça companyera en la terra y fidel esposa, que les aromoses perpetuines brotades ab mes llágrimes, en aquells dies de dol y de tristesa, que enjamay se borrarán de ma memoria!

A tu, puix, esmentant aquells jorns que enclouen lo recort etern dels nostres pares, y pera que tos fills en lo temps esdevenidor s' enrecorden de son oncle matern, te dedique este llibret, ple de FULLES SEQUES; algunes d' elles me les has vistes tu plegar en lo jardí de la teua bonica y elegant *Torre* (3) de les Corts de Sarriá.

JOSEPH BODRÍA Y ROIG.

PROFESIÓ DE FE ⁽⁴⁾

EIXUGA y sense gales, sentí mon cor un día,
la musa dolça y tendra del valenciá verger:
los ritmes del gran mestre (a) donárenli armonía;
lés Illes d'or sos càntichs; ses troves Verdaguer.

Ni em plau, ni vulch saberho, si soch ó no poeta;
yo cante segons pense y sent lo meu bon cor:
y vixch humil y pobre, com viu la violeta,
donant perfums al arbre que aniuva mon amor.

(a) L' eximi poeta D. Teodor Llorente.

Jamay podrà ma lira somniar les notes belles
dels cants que m'afalaguen y adormen l'esperit;
puix semblen chors dolcíssims de citres y doncelles
que 'm pujen fins la gloria deixantme embadalit. —

Yo cante sense notes les gestes de la terra,
costums, estils y faules del poble valencià;
y escrich en esta parla, que huy tot hom desterra...
si fora de Castella, cantara en castellà.

Vulch viure en la barraca, voltada de bardisa
que garde de mos pares, y embaumen los rosers;
anar tots los dumenges tranquil al poble á misa;
deprés á recrearme dels camps en los quefers.

No vulch saber dels homens cóm pensen ni qué volen:
los uns la llum demanen, los altres la foscó;
yo en mitj de tants de dubtes que á l'ánima condolen
baix l'arbre sant m'ampare de patria, fe y amor.

Vulch viurer asoletes, ab ma volguda esposa;
ab ella me pareixen los jorns sempre novells;
del mon y ses follies, ja tot me dona nosa;
¡deixeume que 'l cor vole, com volen los aucells!

A LES REYNES DELS JOCHS FLORALS ^(a)

QUÈ jardí més hermosíssim
que té huy «Lo Rat-Penat»
que ab ses aromes perfuma
la cambra més principal!

De roses, clavells y lliris
les parets s' han tapiçat,
formant flayroses garlandes
que penjen assí y enllá.

(a) Poesia llegida per son autor en la casa social del Rat-Penat, en la solemne velada del disapte 21 de Març de 1896, ab motiu de la inauguració de la galeria dels retrats de les mateixes.

La claror de les estreles
ab ell no 's pot comparar,
puix hian estreles que brillen
més que l' estel matinal.

Les Gracies á doll vingueren
totes juntes á parar
aqueste niu de belleses
verger d' esta Societat.

Ni Fidies ni Praxiteles
nos podrien rebujar
modelos de tanta gracia,
tant sols per Deu burilats.

Lo famós Rafel d' Urbino
y Joanes, nostre paysá,
ab ses mágiques paletes,
assí podrien trovar

Pera pintar ses Madonnes
hermosos originals,
de pura raça llatina,
germana, grega, oriental,

D' aquella á que un jorn rendía
lo superb Abderramá,
honors y pleyt homenage
en son alcácer daurat.

¡Be 's folgarién Gil Polo
y el dolcíssim Ausias March,
d'admirar en esta cambra
les figures elegants

De les moltes Galatees
y Tereses que assí hian,
que ab sos céptre de Regines
están dientnos: ¡Yo t' am!

¡Llavores be 's folgarién
sa gentilesa lloar
ab tendres y dolces troves
com nostre volgut company

Iranzo (que 'n gloria estiga),
els cantava tots los anys,
afejint hermoses perles
á llurs corones reals!

Vixquen, puix, les tal Regines,
joyells de nostra ciutat,
que com á pluja de roses
encatifen plaja y camps!

Per assó digué Zorrilla,
aquell poeta immortal,
«que pera vore á Valencia
los ángels solen guaytar

Dende lo cel, tots los dies,»
y em sembla que es veritat;
(quant ells ab gust la esquadrynen
algo de bó trobarán).

Cantém, puix, á les Regines,
socis, amichs y companys,
que huy es la jorn de la gloria
pera esta casa social;

Y formant d' aquestes joyes
y dels poetes premiats,
rich medalló, d' esmeragdes,
posém dins lo Rat-Penat.

FLOR SILVESTRE ⁽⁵⁾

AL EXCELLENTÍSSIM SR. D. TEODOR LLORENTE, AUTOR
DE LA POESÍA TITOLADA «FLORETA SENS NOM»

CAMBÉ, com vos, yo algún día
he preguntat als pastors,
per varies flors que 'n les serres
creixen y viuen sens nom.

De la vostra, sabré dirvos
que al seu flayre delitós,
poden fer bona *replega*
millors trovayres que yo.

Vejáu, puix, si vos agrada
 aquesta, collida un jorn
 en lo boscatje de l'ánima,
 y poseuli vos lo nom.

BALADA

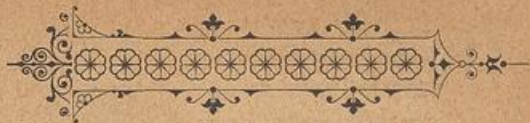
Moreneta del Mas de les Palmes,
 ja fa temps qu' estás mala d' inyor;
 vine, vine, que vulch consolarte,
 ab sentides rondalles d' amor.

«Era una nina blanca y graciosa,
 que un jorn ferida d' aquell ;*Yo t' am!*
 se consumía fresca y hermosa
 com ignorada flor del boscam.

—¿Qué tens, aymada, tendra poncella?
 li diu sa mare ab dolç anhel:
 —Es que 'l meu nuvi—li respón ella—
 que vol á un' altra, yo tinch recel!—

D' allí á uns quants dies, tota malmesa,
 de tanta angoixa se va morir,
 mentres lo nuvi, ab sa promesa,
 d' aquelles penes res va sentir.»

Este 's e! quento, que te contava,
 ay! moreneta de lo meu cor!
 si tú sents penes, sufrix y calla...
 també yo plore pe 'l teu amor!

LO CASTELL DE LA REYNA MORA

(TRADICIONS DEL POBLE)

I

JA están ahí! ¡Ja se veuen!
¡Deixeume pas! Vull eixir
á ma estimada finestra,
badador dels meus jardins,
y asomada, recrearme
com van poch á poch venint,
del rey d' Aragó y Valencia
los més famosos capdills!
Per Alá que no 'm captiven
eixos cristiáns malahits;

de cap al barranch me tire,
que m'entregue y fuixch d' assí!—
Aixís la hermosa africana,
senyora dels sarrahins,
que 'n altres dies poblaren
les ditjoses valls, ahon huy
tenen Simat y Tabernes
sos faurars com á rubíns,
y delitosos boscages
de tarongers sense fi;
orgullosa y febroseca,
li parlava al seu marit
empenyentlo á la miranda
de son fort castell altiu.
Era que lo rey En Jaume,
dels africans aborrit,
per ses constants correríes
fora dels pactes escrits,
doná ordre de mampendrels
fins á llevarlos del mitj:
molt més, quant rebé la nova,
de que l' infel Abrahim,
en la Vall de Gallinera,
de independencia lo crit
havía alçat, ajudantli
els moros rebordonits,
que de Pego fins á Xátiva
havien estat tranquils.
Per altra part aguaytava
lo brau y superb capdill
Azadrach; qui rompent tractes

qu' ell sajellara en bon fi,
en Tous se parapetava
tement ja prop lo perill;
puix sabia que 'l Rey Jaume
era valent y atreuit.

Decretat el estermi,
no tardaren en eixir
dende Alcira (ahon s' encontraven
el d' Aragó y lo seu fill)
tres mil peóns y almogàvers,
y caballers aguerrits
que á les ordres del de Hjar,
lo curs del Xúquer seguint
fins arriuar prop la plaja,
avans de fersé mati,
voltaren vers á Gandia
matant, rompent y ferint,
quant al seu pas encontraven
per enredochs y camins.

II

Apenes lo jorn pintava
del Mondúver y altres pichs,
les crestes y altives llomes
de colors rojos y vius;
vora de la mar blavosa,
lo polsegós remoli

qu' alçaba lo noble eixércit
 ab los seus caballs y engiòys,
 dende son castell altívol
 ovirava fit á fit,
 la dolenta musulmana
 com si tinguera argentvífu.
 — ¡A Lugent! — els diu en l' hora
 als pochos que queden allí:
 — ¡A Lugent, que ja s' escolten
 sos atavals y anyafils!
 ¡Yo vullich que sien mà tomba
 los rochs que foren mon niu!
 y ans que esclava deixos buytres
 es més nobleça 'l morir...
 Rey En Jaume, ton eixércit
 pot ser que trove son fi
 que atrotinat huy nos portes
 pera llevarnos del mitj! — (a)
 Així parla ab ulls de fera,
 vel y trage á mitj vestir,
 crenjes soltes que velluga
 lo ventijol del mati.

Com á folla rematada,
 té 'l cos mitj fora y mitj dins
 del finestral, y se gronxa
 mirant al eusemps l' abism.

(a) Poc demprés, dos mil infants y docents caballs, foren còtllats y casi tots morts per los moros prop de Conçentayna, qual pérdua li feu exclamar al Conqueridor—No creguen eixos gosos, digué posantse son Drach Alat, que perque estich dolent he mort; yo els acabaré ans de morir.

Un bulto que cau de pronte,
trenca les rames dels pins:
alguns cantals se despenyen
com per llam del cel ferits:
s'han desgrunat al tocarlos
lo cos de la bella huri,
que 's desriscla tombejantse
y al fons del barranch perix.
Ans de finir pera sempre
marmola 'l darrer sospir:
¡per fi han segut ma tomba
los rochs que foren mon niu!

III

Quant los crehuats arrivaren,
la Deesa de la nit
escampava silenciosa
son resplandor argentí,
per aquella vall deserta
lliure d'alarbs enemichs.
Dalt del castell sols cantava
lo cuc-cuc espahordit;
avall en lo fons, ses urpes
clavaven los corps carnis,
damunt del nafrat cadavre
de la reyna dels muslims!

.

Per aquells alegres pobles
passa de pares á fills,
la tradició de la Mora
que 's va tirar al abism,
dende dalt d' una finestra
del castell que 's mira avuy,
fet runes allá en Valldigna
d' un' alta serra en lo cim.

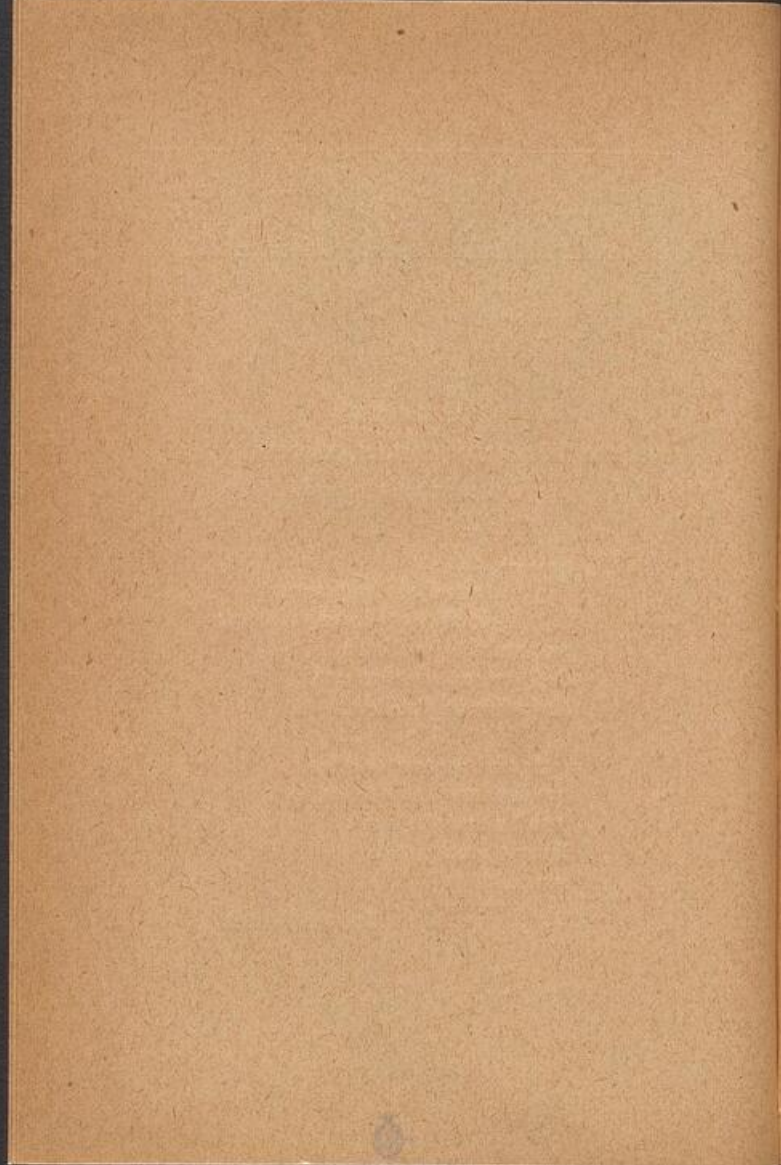
AL POETA
D. JOAN RODRÍGUEZ GUZMÁN, EN CONTESTACIÓ
À SON AUTÓGRAFO ⁽⁶⁾

No son d' una branca morta
les flors que havéu endressat;
sino poncelles de l'horta,
de flayre que me transporta
als jardins del Rat-Penat.

Agrahit per tals poncelles,
que son hermoses y belles,
pera l' ramell que li dia:
li envia aquestes roselles,
son amich

JOSEPH BODRÍA.

LA NINA DEL BOSCH

RONDALLA (a)

POLIDA es la nina,
la nina del bosch,
que ab sa canterella
s' en ix á la font,
al rompre del dia
los clars resplandors,
y canta que canta
com un rosinyol.

(a) Guanyá en los Jochs Florals de *Lo Rat-Penat* del any 1898 lo premi ofert per la Senyoreta Donya Josefina Llorente y Falcó, Reyna de la Festa del any anterior.

De rams y de roses
du plé 'l mocador,
velant ab ses randes
los mágichs contorns,
que guarda entre sedes
lo negre gipó;
niuet ahon glatixen
sospirs del amor.

Sos llabis pareixen
dos tendres capolls
de rosa, que 's baden
als besos del sol;
ses galtes, roselles;
de nacre son front,
guarnit per cascades
de rulls cabells d'or.

Contenta y resolta
camina pe 'l bosch,
buscant la fonteta
que corre entre flors
de llirs y baladre,
romers y timóns;
y canta que canta
com un rosinyol.

Apenes arriba
voretta del gorch,
ahon naix entre penyes
cristall bullidor,

s' atura y escolta
sentida cansó,
que bat de la nina
les ales del cor.

De tant com li agrada
son pit es commóu,
y al punt, asentantse
á l' ombra d' un xop,
dolceta, molt dolça,
sentint la cansó,
se queda dormida,
dormida del tot.

D' altívola serra
l' aguayta un pastor,
ab ulls que espurnegen
com ascles del foch;
mes pensa de sopte
cercar lo redós,
y trisca que trisca
penyals y turóns.

Un llach s' entreposa,
se tira afanyós,
y nada que nada,
mes ¡ay que no pot
passar á la riba
ahon veu sa ilusió!
y el jove s' enfonsa,
s' enfonsa en lo toll.

La nina es desperta
quant sent la remor,
y ab sa canterella
mamprén lo retorn,
puix mira esglayada
pe 'l llach silenciós
surar lo cadavre
del rústich pastor.

.

Guardéu, doncelletes,
guardéu la cansó
d' aquesta rondalla
bonica del tot;
puix son papallones
que anéu entre flors,
y á voltes sen cálcer
té amarga dolçor!

.

¡No anéu, fadrinetes,
per l' aygua del bosch!

AGRAIMENT

A LA SENYORETA DONYA JOSEFINA LLORENTE Y FALCÓ,
REYNA DELS JOCHS FLORALS
DEL ANY PASSAT, AB MOTIU DEL PREMI D'ENGUANY

Lo teu premi, Josefina,
pintat per ta mà divina,
es un quadret molt polit:
té llum y vida el celage,
y entonació lo paysage
de fresch y hermós colorit.

Val molt més que ma Rondalla,
que ni es canta, ni se balla,
y està pobra de color;

es tan sols una fauleta
hosquejada en la paleta
dels pasages del amor.

Tinla sempre ben grabada
en ton pit, nina estimada,
com se guarda un bon consell:
yo guardaré ton paysage
com si fos ta bella image,
recreyantme sempre en ell.

28 de Joljol 1898. Publicada en *Las Provincias* el 31 del mateix.

ALS ORFEONISTES DE «EL MICALET»

ORFEONISTES de casa,
¡qué bona plantada hau fet
d' aquells refillols que un día,
se deixaren quasi sechs!

Cultivadors que no viuen,
y els pochos que queden, ja vells,
¡admiren la rebrotada
plorant de goig y plaher!

Ahir, somuiant la moguda
d' aquells tendres rebollets,
vivieu cantant alegres,
devall son fullage vert.

Mes huy, la soca creixcuda,
té un tronch de tan forts arrels,
que les branques quasi toquen,
sense pensarho, en lo cel!

¡Deu vos el quart de tempestes
aqueix arbre tan novell;
y que ditjós reverdixca
á l' ombra del *Micalet!*

Si el ramage fa florida,
la cullita ve demprés;
y si los fruyts se maduren,
bona llavor que tindrem!

La sáhó tampoch li manca;
á doll té l' aygua del rech;
y la sava nodridora,
es de l' horta d' En Giner!

D' eixe humil y sabi mestre;
d' eixe hortolá que 's fa vell
cultivant les flors de casa,
y no li plauhen llorers!

Al' entorn del seu ramage,
jollus y hermosos aucells,
li fan chor ab ses canturies
per engrandir son poder!

Bretón, Amorós, Penella
y Morató 'l jovencel,
l' han enrequit ab garlandes
de nostre prehuat verger!

Abella treballadora
com vosaltres, fas també
lo que puch per aqueix arbre;
¡pero es bresca sense mel!

Yo volguera que les relles
enfonsaren lo guaret,
ara, que han mullat la terra
les bones plujes d' hivern!

Altre hortolá (a) fill de casa,
que viu alluyat fa temps
en altres terres germanes,
acudix assí content

Al reclam d' aquesta nova,
per vore si l' arbre creix;
puix ell plantá ab molt carinyo
los rebrotims primerenchs!

Ditjosos, puix, si vosaltres,
units y germans á un temps,
portéu avant la victoria
ilustrant al pobre obrer.

(a) El entusiasta valenciá resident molts anys en Barcelona y volgut
amich D. Francesch Fayos Antony.

No 's diga may per Valencia,
que té xiques com clavells,
que al mirarles, vos pregunten:
¡orfeóns! ¿que no 'ls cantéu?

Vinguen, puix, les corregudes,
les campanes y els masclets
d' aqueixa *Festa del poble*
que tant vos plau, amichs meus!

Que jamay lluyta ó tempesta,
de l' arbre trenque 'ls arrels;
y vixca com lo seu titol;
robust, elevat y ferm!

À LA SENYORETA
DONYA FRANCESCA BERGA GARCÍAS, REYNA DELS
JOCHS FLORALS DEL ANY 1898 (a)

QUÉ simpática y graciosa
estaves baix del dosser
aquella nit, reyna hermosa,
lluhint la flor misteriosa
del jardí del Gay Saber!

No sé dir qui fos més bella,
ni tampoch la més hermella,
en aquell acte grandíós;
si la rosa ó la poncella;
tan iguals eren les dos!

(a) Llegida per D. Joseph Nebot, en la velada que donà *Lo Rat-Penat* lo dia 7 de Decembre de 1898, en honor de la mateixa.

Al contacte y al calor
del lloch que la retenia,
se espampolaba la flor;
y se tancava y se obría
als glatits de lo teu cor!

Li prestaven vasallage
al teu front de grega image,
sencillissims cabells rulls,
y dos archs com lo açabage,
dossers de tos garços ulls.

Sourisent, plena de vida,
y pensant ab ton amor,
com miraves desvanida,
aquella córt tan polida,
dende ta cadira d'or!

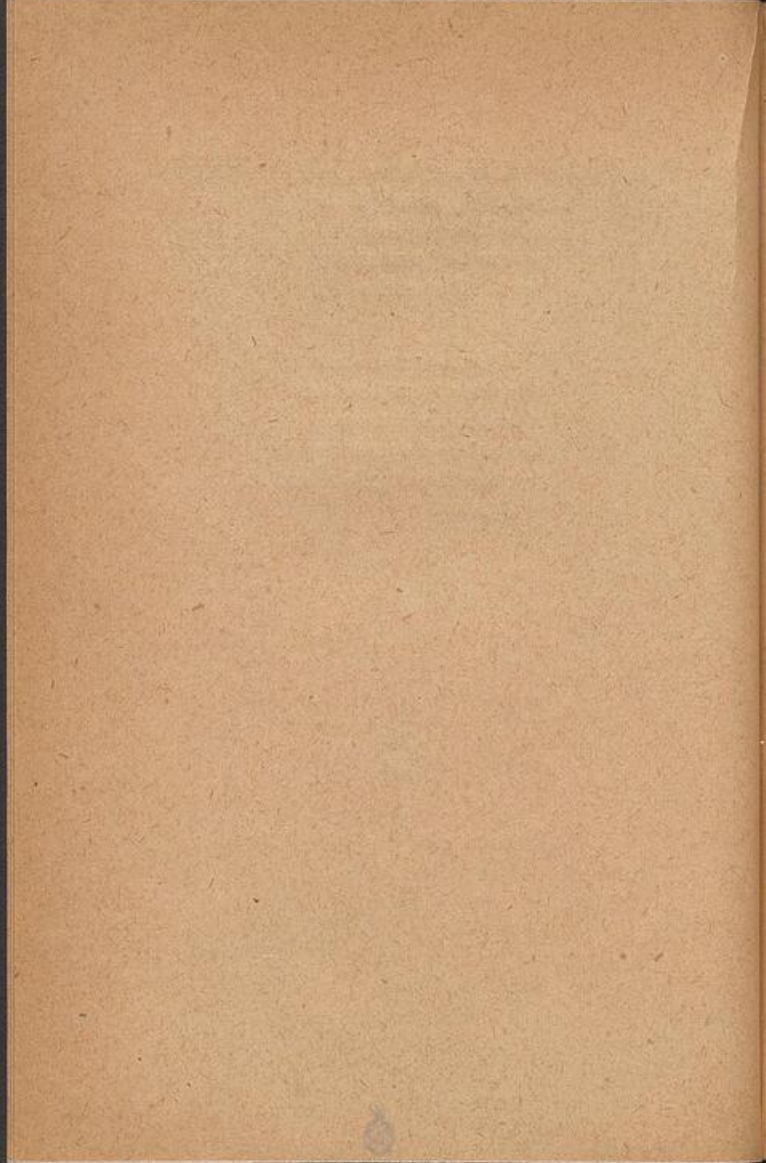
¡Blanca y tendra colometa,
les belles ales batent,
pareixies, Francesqueta,
quant donaves al poeta
les joyes d'or y d'argent!

De ta belltat peregrina
lo públich encandilat,
com altra Isaura divina,
te proclamava Regina
del sóli del Rat-Penat.

Músiques, cants, poesia,
garlandes, llums y flayror,
te rendien pleytesia;
per que tot ho mereixia
ton semblant engisador!

Al devallar magestosa
del trono d' aquell certám,
la gent corría afanyosa,
pera dirte:—Reyna hermosa!
¡hermosa Reyna! ;Yo t' am!

DUES BESONES ⁽⁸⁾

QUORETA del aygua
de la mar blavenca,
jau una pubilla
arrogant y bella,
sobre una catifa
de flors de ginestra.
D' Aragó les barres
ab la Creu bermella,
del Patró Sant Jordi
en lo pit rumbeja,
y lo Tibidabo
té per capsalera.

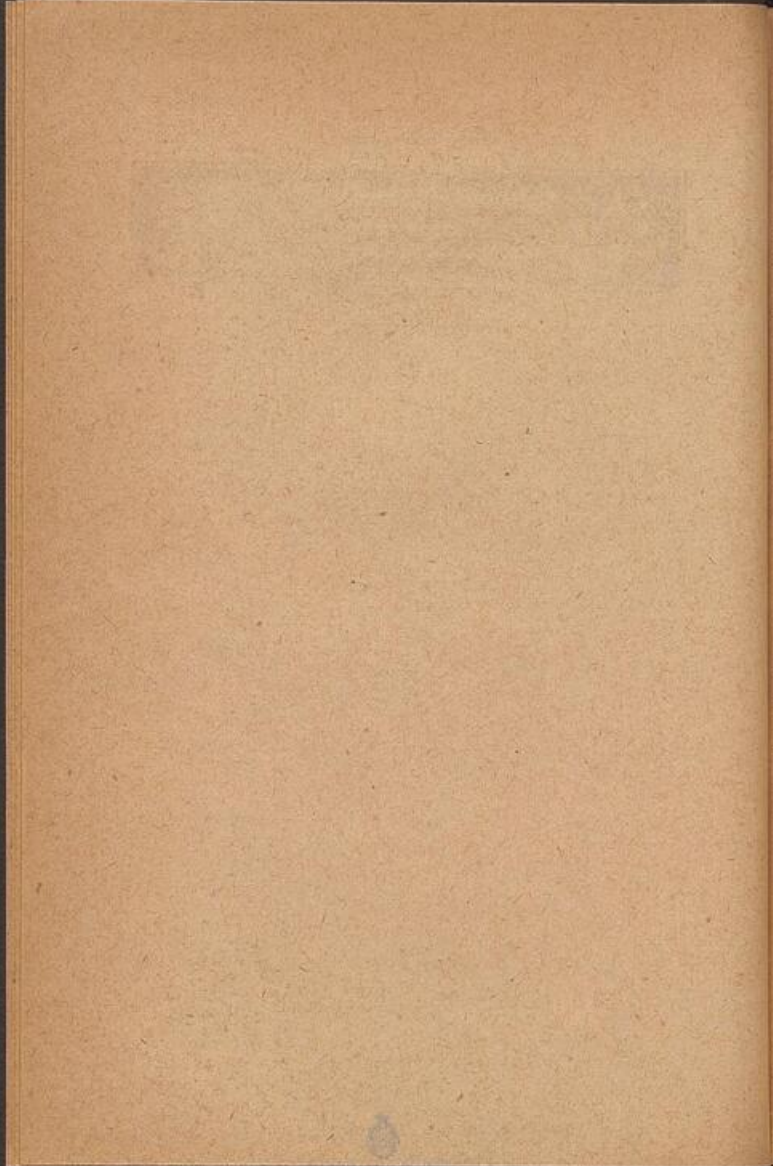
Es filla de Comptes
 y per tal Comptesa.
 Lo fum y les boyres
 li fan diadema,
 que 'l trevall li dona
 y sos llors augmenta,
 y es de tots volguda
 per molt faenera.

Es l' altra germana
 de Jaume la hereua,
 per só du corona
 de reyal princesa.
 Dels Ferrers y Lluries
 coneix be la llengua;
 la mateixa dida
 nodrí sa infanteca.
 Vivía tranquila,
 mirant plahentera
 los camps y les viles
 que 'l Turia li rega...
 Mes ¡ay!, que lo Turia,
 ab ona furienta,
 un jorn li arrebossa
 los fruyts de la terra,
 y deixa á la pobra
 nafrada y dolenta:
 per só sa germana,
 la hermosa Comptesa,
 ab má carinyosa
 llurs mals li remedia,

l' eixuga ses llágrimes;
la popa y l' aixeca.
De millors besones
no hian en la terra,
perque Barcelona
vol molt á Valencia.

1897.

AL POETA

FRANCESCH BADENES DALMAU, AB MOTIU DEL REGAL
DEL SEU PRIMER LLIBRE

D'esqueixos de farigola
m' has donat un bell ramet,
que té al mitj una viola;
y esta flor que es «*Mariola*»
embauma lo teu llibret.

AL MATEIX ^(a)

Bon amich, digáu qué os passa;
¿qué vos passa, bon amich?
¿que teniu la pesta en casa
ó algún malvat enemich?

(a) Una llarga ausència del amich fon lo motiu de la present composició.

Digauho, que apunt estich
d' anar al vostre socós;
mes si lo que vos passa fos
mal de inyor ó melengia,
vingáu al amich Bodría
y ens consolarém els dos!

14 Novembre 1899.

AL PRESIDENT Y SÓCIS DEL CÍRCUL VALENCIÁ
DE BUENOS-AIRES, AL ENVIARLOS LO MEU LLIBRE
«ROSELLES»

CERMÁNS, si en llunyana terra,
més lo vostre amor se aferra
aquesta noble Ciutat;
ahí teniu per memoria
rebrots de sa gran historia,
que os tramet un Raç-Penat.

Ahí teniu les *Roselles*
qu'han eixit hara novelles,
sense sava ni flayror;
pero duhen cançonetes
tan boniques y discretes,
qu'alegrarán vostre cor.

Duhen lo perfum de l'horta
que á la América transporta
lo vapor á cada pas;
y porten la simpatía
del autor, que vos envía
dende Valencia un abraç.

23 de Maig de 1896.

CANTARS VALENCIANS

PREMIATS EN LOS JOCHS FLORALS DE LO RAT-PENAT
DEL ANY 1899

C N la font de la roureda
te vaig conèixer un dia;
los arbres encara viuen,
la font se secà, m' aymía!

Quant te veig á la finestra,
enveja li tinch al ayre;
per que éll besuca tes clenxes,
y yo 'm contente en mirarles!

De roselles del horta
se fa la tinta bermella;
tos llavis son dos roselles
de tinta més permanenta.

Entrí fent l'ensa en ta casa
pera vóret de més prop;
y en l'enfilat de tes gracies
capdellares lo meu cor!

Dels homens y ses follies
may sabrás la veritat;
molts diuen lo que no senten:
¡y aquell que sent... sol dubtar!

Del sol á tos ulls, m'aymia,
no sé quí tinga més fech;
lo sol la pell me socarra;
tos ulls me cremen lo cor!

Desvanida te quedares
quant te parlava á sovint;
ab lo temps minvá ton geni;
mes yo me rebordoni.

¡Eu tant que yo te volia,
cóm m'has vingut á pagar!
lo meu cor has fet á péntols
y el teu ben sancer está.

Has venut l'amor á un altre
y vens á dirme que 'm vols;
¡enganyosa, si te queden
recialles en lo cor!

Magansesa y solapada
me digueres:—;Ja vorém!
y quant vegueres, matares
les il·lusions del cor meu!

Esperances que se pérden
may les vajes á buscar;
perque perdent la esperança
arriba lo desengany!

En la enronia de ser rica
deixares passar lo temps;
y hara te troves fadrina,
en enronia y sens dinés.

Lleveig senyala, xiqueta,
lo penell del teu casal;
si es gira la tramontana,
lo nostre amor s'ha gelat!

Se pareix la llevantansa
á una gran bola de neu;
les volves que la formaren
poch á poch se van desfent.

Per bona amistad que tingues,
no abuses may dels amichs;
la càrrega que es llaugera
ni molesta ni aborrix.

Com si á les xapes jugarem
revalles lo meu voler;
quant ixen creus y te guanye,
vols que siga cara y creu.

Pera criticar á un altre
mirat avans á un espill,
y vejes si ta conciencia
sens taca se veu allí.

Del teu cor seré, xiqueta,
lo permanent vetigal;
puix lo roce de la corda
deixa solchs en lo brocal.

Son com lo vespre y la lluna
lo teu cor y lo cor meu,
que jamay poden juntarse
y els dos caminen á un temps.

Un roser de roses fines
trau moltes punjes, Roseta;
tú eres rosa sense espines,
pero punjes molt, xiqueta!

AL EMINENT POETA
MOSSEN JACINTO VERDAGUER, AL DONAR À LLUM LO
SEU LLIBRE «FLORS DEL CALVARI» (a).

QUES belles *Flors del Calvari*
destilen gotes de fel;
pero davant del Sagrari,
perles son pera el erari
que Deu te guarda en lo cel.

Perles son de tal valor
per ta ignocencia plorades,
que 'n lo mantell del Senyor,
los àngels les han brodades
per consolar ton dolor.

(a) Publicada en lo diari *Las Provincias*, lo dimats á 24 de
Decembre de 1895.

Deixa les perles brillar
pera confondre al falsari,
que 'l temps li vinga á probar,
que son tes *Flors del Calvari*
d' un ceny ben pur y ben clar.

EN ILLICI

~ ~ ~

AL SR. D. PERE IBARRA Y RUIZ, PINTOR Y
ARCHIVER-BIBLIOTECARI DE ELX

CLX damasquí, que á ringleres,
tens un bosch de datileres
á pabellóns orientals:
quant més te mire y contemple,
me sembles d'un gòtich temple,
los claustres monumentals.

Cascades d'or me pareixen,
baix de les rames, ahon creixen,
los teus dátils ja candits:
y esmeragdes engarçades
per antexueles dorades,
quant están verts y florits.

De tes palmes, los artistes,
copiaren curves aristes
de fi y delicat bocell;
del tronch prenen la coluna
alta y prima com ninguna,
y del cop lo capitell.

Plini esmenta tes palmeres
en les aubades darrereres,
d' aquell poble gegantí:
gojares tal preeminencia,
que 'n riqueses y opulencia
no et guanyava el saguntí.

Fama ton encant tindria,
que als teus carmens vingué un día
Abderrhamá el poderós:
y per los archs del ramage,
visllumá lo blau celage,
d' un paradís deliciós.

Jaume d' Aragó sens brega,
un jorn als teus murs aplega
y et rendixes sens temor;
la mitja lluna es minvada,
y en ta meçquita enlayrada
es la creu del Redentor.

La flayror de tes poncelles
que del mon son maravelles,
embauma prats y carrers;

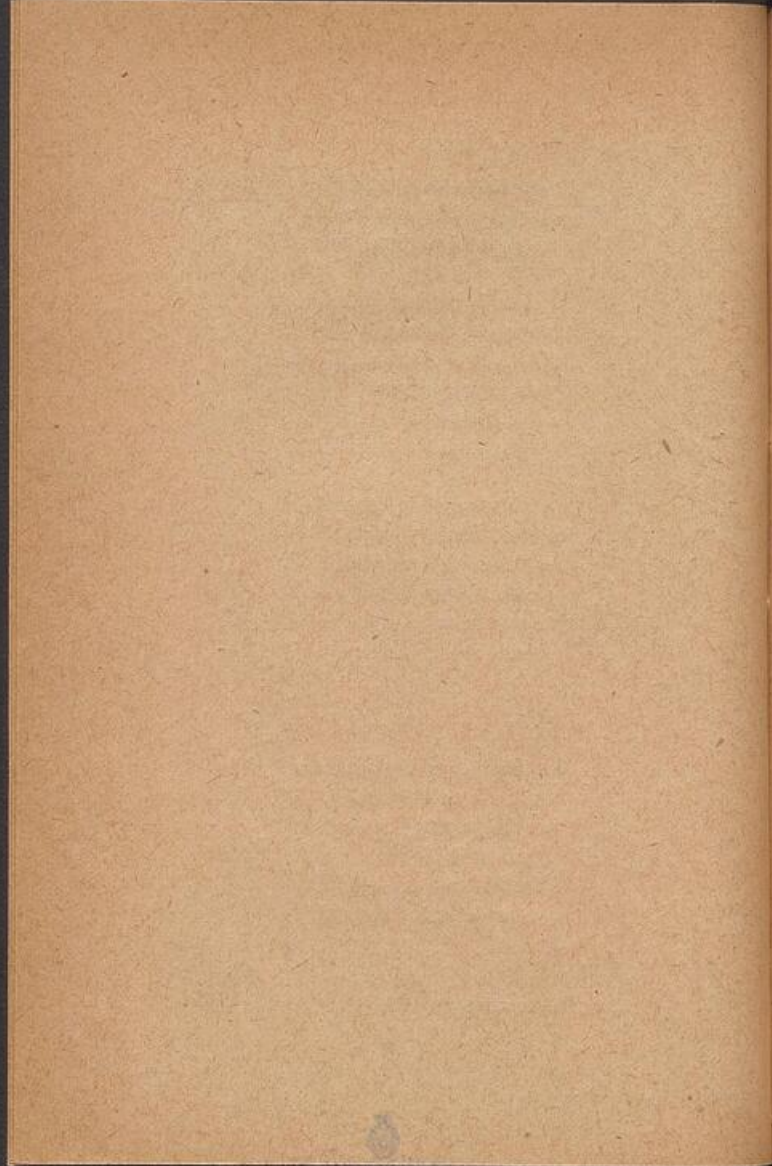
y encatifa vila y horta,
l' or fi que l' ayre transporta,
del polsim dels teus palmers.

Com la hermosa valenciana,
la garrida illicitana,
té 'l foch d' Arabia en los ulls;
y sa parla carinyosa
es música candenciosa
qu' engisa ab lo seus arrulls.

Ab ses gracies desvanida,
ayrosa, fresca y polida,
es l' ángel del ver amor;
y com les aus plahenteres,
té son niu entre palmeres,
y dels dátils la dolsor.

.....

¡Santes runes empapades
de llágrimas derramades,
per los passats y presents!
¿Qué queda de tanta gloria?
¡Vestigis pera la historia,
y ecos de tristos accents!

AL VALENT GENERAL CRONJE ⁽⁹⁾

CRONJE valent, tes mesnades
los inglesos han copat,
y es riuen á carcallades;
¡dèixalos, que prou vegades
los inglesos han plorat!

Ja vindrán los jorns de gloria
pera la teua nació,
tan sufrida y tan notoria;
puix que tenfu la rahó,
vostra será la victoria.

«Tingáu confiança en Deu»
al soldat, Krúgger ha dit;
guarde aixó vostre esperit,
que si á Santa Elena anéu,
com un valent hau cumplit.

Allí vixqué un Gran Soldat
molt temps apurant la copa
del verí més refinat!
¿Qué queda d' aquell ossat
que va commourer la Europa?

Vostra presó, podrá ser
pera el supérb de alegría,
y de plors pera 'l boer;
en cambi, la simpatía
teniu de lo mon sancer!

CONSELL

ALS MEUS NEBOTS MANUEL, TERESA, JOSEFINA
Y LAUREANO LÓPEZ Y BODRÍA

I

Lo teixidor de cánem
no es teixidor tant fi,
com el que tix la seda
de vellut ó espolíns;

no guanya tant com éstos,
y es lleva més matí;
y al cap de la jornada
son sachs lo que ha teixit.

II

Per molt que yo li pase
al pinter lo meu fil,
no pot la llançadora
formar el espolí.

Li manquen els dibuixos,
la trama y el enginy,
que tenen los bons mestres
pera saber teixir.

Es cánem y ben cánem
mon seny y trencadís;
per só ningú me compra
les teles que yo tixch.

III

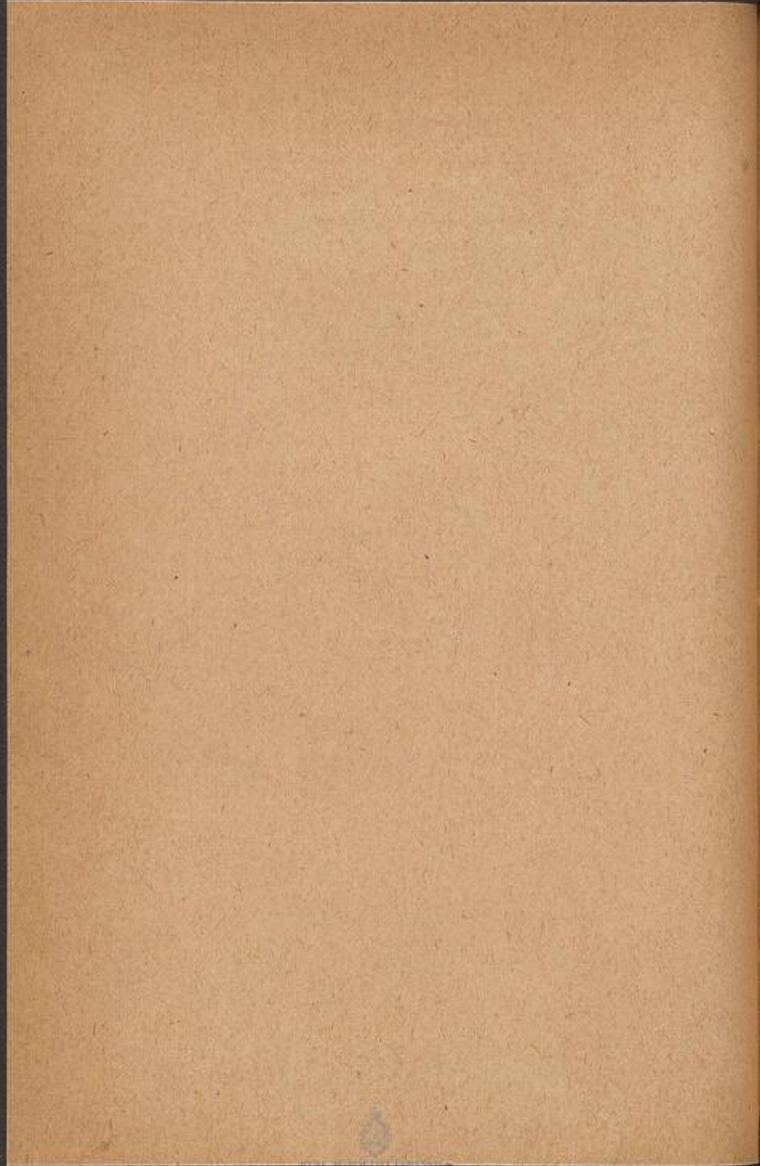
Yo sé que á vostra mare,
li semblen d' or los fils,
per més que sia fluixa
la trama del teixit.

L' estudi ab bon ingeni,
es doble filadiç
de seda atorçalada
per fer bon espolí.

Teixiula com los mestres
que fan brocats molt fins;
no feu com lo vostre oncle,
que no ha sabut ni urdir!

1900.

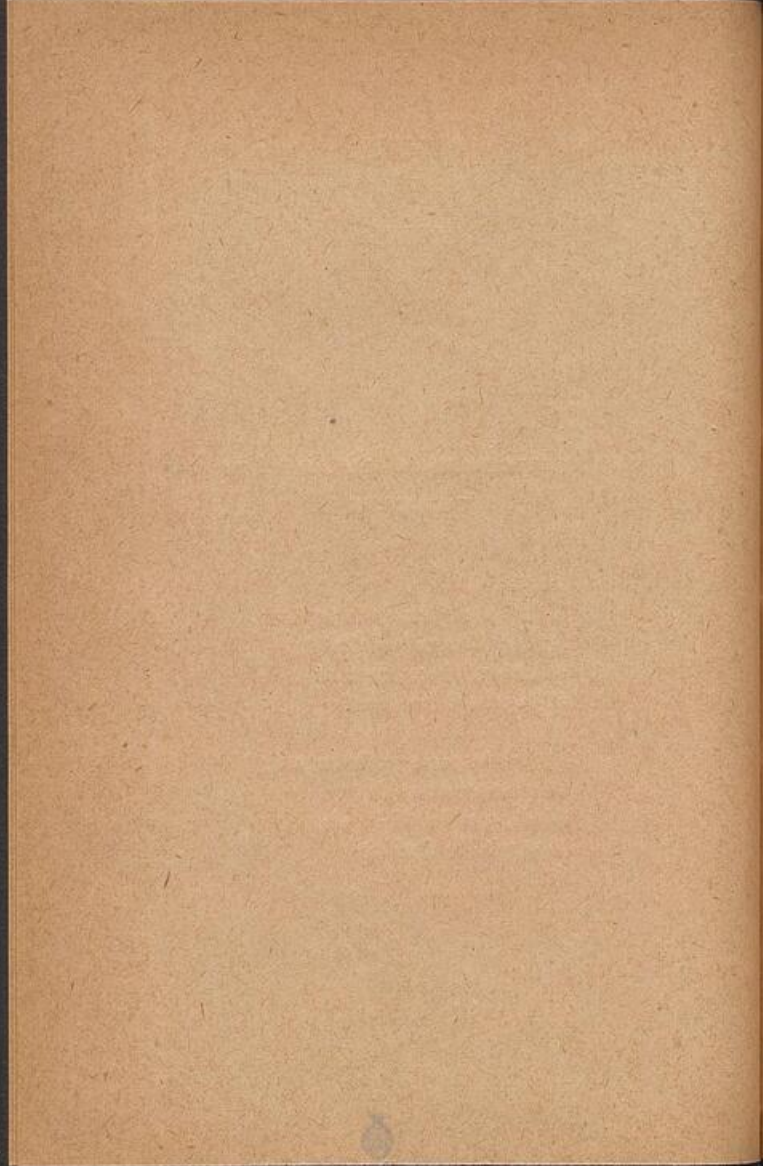

EN LO PALMITO DE MARÍA DELS ANGELS PALANCA
Y MARTÍNEZ

Lo mitj riurer de tos llavis;
la capritjosa ulladeta;
quántes voltes ¡ay xiqueta!
ab lo palmito has tapat!

Quántes penes, quántes agravis
de amorosa melengía,
de nit, y en lo plé del día,
lo palmito ha descifrat!

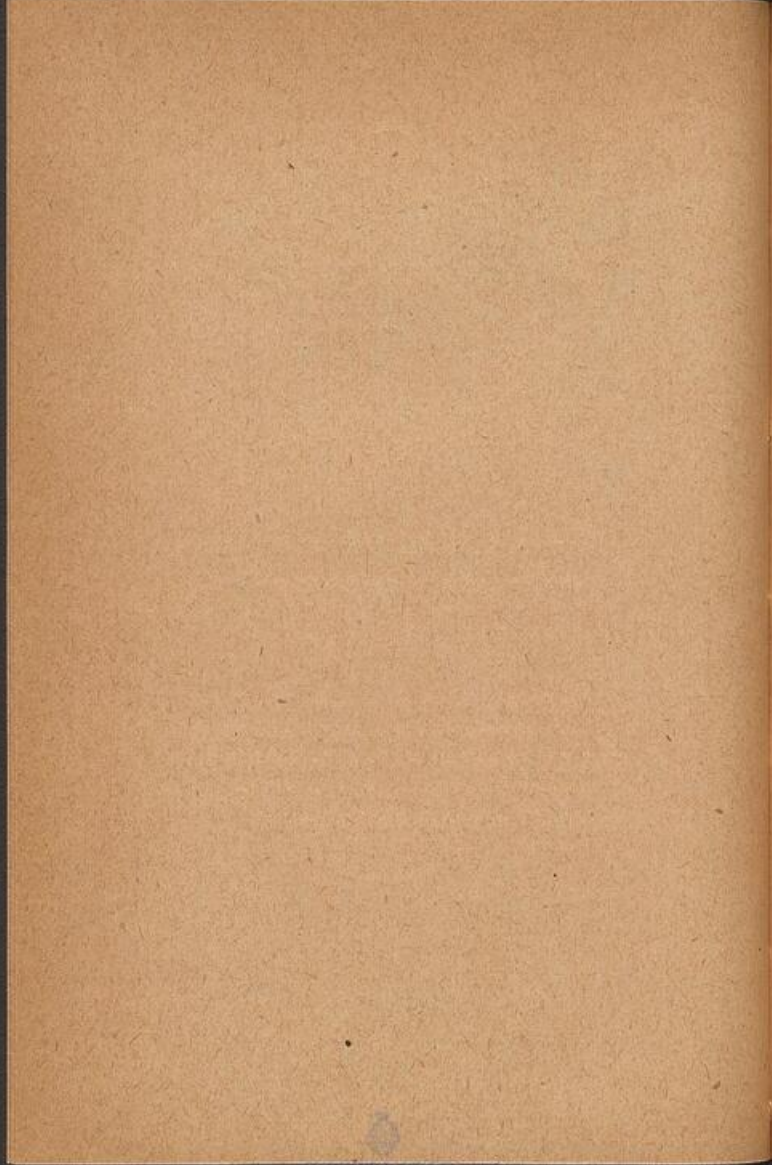

AL MESTRE D. TEODOR, DONANTLI LES GRACIES
PER SA CONTESTACIÓ DE AHIR ⁽¹⁰⁾

DE l'ànima brotaren ¡oh mestre! les *Roselles*
de sava casi borda; vosté les empeltá.
Del seu *Llibret* xuclantne la mel de les àbelles,
creixqueren y floriren hermoses y bermelles;
y als rechs de sa volença vosté les esclatá.

21 de Giner de 1896.

ÍNTIMA ^(a)

COM la branca florida del arbre,
que l'oreig blanament deixa nua;
així nostres aubades ditjoses
van perdent de sa llum la hermosura.

Los rebolls que á la soca verdejen,
per xiquets lo ponent no 'ls velluga;
pero passa un ramat en mal' hora
y els pateja de sopte y mastrulla.

(a) Insertada en Agost de 1899 en lo Setmanari Catòlich-regionaliste de Barcelona, titolat *La Creu de Montseny*.

Assó et prova, ma dolça estimada,
que lo vell y lo nou no es detura
en lo mon, perque 'l mon no es la gloria,
ahont viu l'arbre que may se desfulla.

Febrer de 1899.

ALTRES CANTARS ^(a)

Cs valenciá Cirujeda,
y en valenciá vulch cantar;
que es una gloria de casa
que fa á la Espanya més gran.

Lo fill que escup á la mare
es un malvat sense cor;
lo cel també l' escupinya
y va roder per lo mon.

(a) *Las Provincias*, 18 de Decembre de 1896 y 17 de Joliol de 1897.

La estampeta que 'm donares
la bese en mitj del combat;
¡la Verge fassa que torne
sansera á les teus mans!

¡Fadrineta y sense pares
te deixe ab gran sentiment!
si de la guerra no torne,
¡cuyda á ma mare, ángel meu!

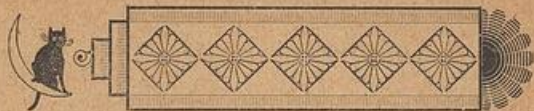
Si á Cuba me 'n vaig ¡ay mare!
guardén aquesta cansó:
allá me 'n porte la vida,
y assí te deixe 'l meu cor!

En la tomba de ma mare
flors silvestres han creixcut,
que tenen sempre la terra
banyada per los meus ulls.

—¡Quánt te vullech!—sempre me deya,
abrassantme dolçament;
y yo sols li contestava
donantli en lo front un bes!

Capoll de blanca açucena
mirava yo en un jardí;
entrá l' amor á besarlo,
y el capoll se va marcir!

A . . .

QUÉ tens tan groga, flor primerenca?
que no t' escalfa lo raig del sol?
ó es que te mata la febrosenca
tendra mirada del que te vol?

¿Per qué tos llavis bonichs y hermosos
fa temps pergueren lo seu carmí?
¿Per qué tens sempre los ulls plorosos?
¡díguesho, nina; dismeu á mi!

La Santa Verge, que es la patrona
de lo meu poble, cura la inyor;
¡de roses fines tindrà corona,
si de tes galtes fuig la grogor!

Ma pobra mare, que 's molt velleta,
vol que me case en quant avans;
¡nem á cuidar-la, tendra xiqueta!
¡viurém ab ella com dos germans!

Tinch fora el poble una alquería,
que 's diu per l'horta la dels clavells;
y apenes trenca la llum del día,
omplin sa cambra pintats aucells.

Ells son los únichs que m' entretenen
y me distrauen ab son cantar;
vorás com volen y van y venen
dende l'arbreda fins á la llar.

Quant cayga el día, per la vesprada,
juntets per l'horta pasejarém;
y ab nostres braços fent enllaçada...
¡qué dolces coses que se dirém!

¡Llavors los homens tindrán enveja;
tos blanquets llavis, vida y color
com la florada que al camp rumbeja,
ab les besades de mon amor!

TARDOR

A la cantora cigala
ja se li van esmortint
aquells cants que fastijaven
en la fortor del estiu.

La Tardor ja se li acosta;
l'hivern la farà enmudir;
y per só, canta, que canta,
fins que arrive lo seu fi.

La fullaraca verdosa
que li fa dosser ombríu,
li servirà de sudari,
puix tota se va engroguint.

Quant les branques sien nues,
y el cers espolse els jardins;
¡ay de la pobra cigala,
pregonera del estiu!

Caurá en terra muda y seca;
y á empellóns del torbelli,
rodará, llegues y llegues,
per fondanades y abisms!...

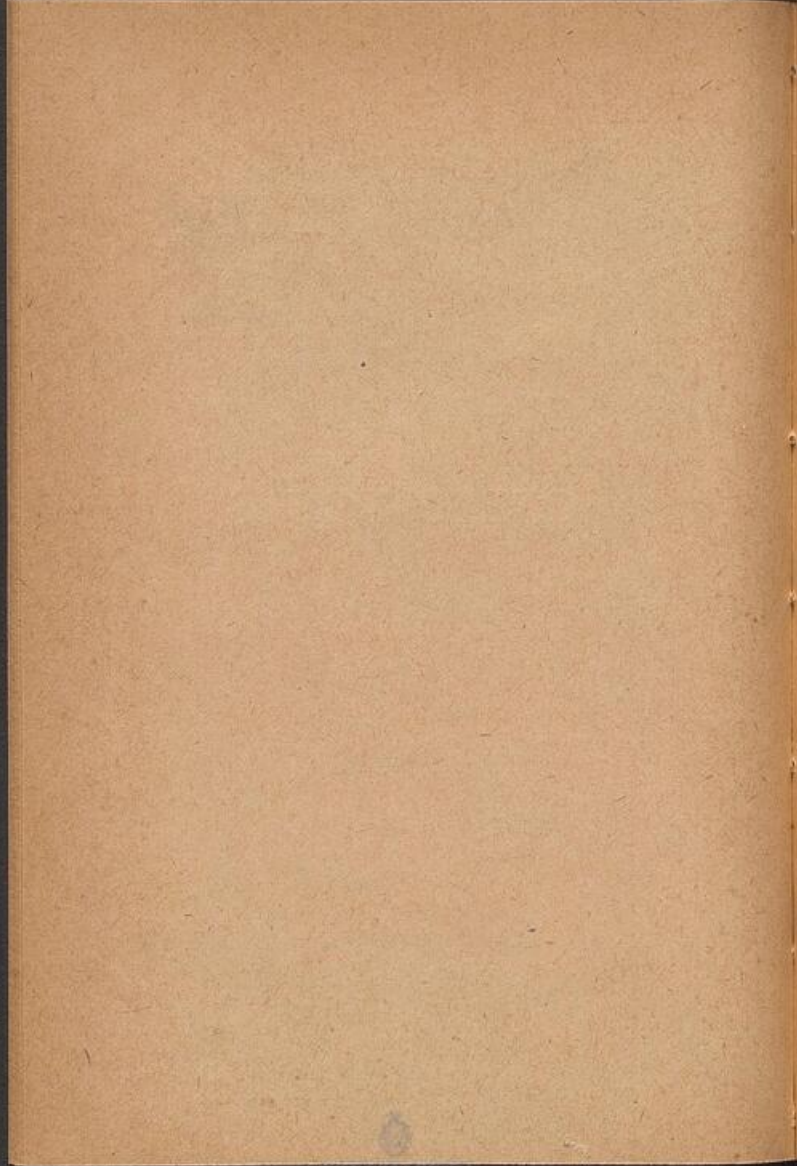
.....

¡Demprés, la pobra cigala,
cantadora del estiu,
Deu sab ahón tindrà sa tomba
reservada pe 'l destí!

Mars de 1900.

ORFEÓNIQUES

LA FESTA DEL POBLE ⁽¹¹⁾

CHOR DÈDICAT AL ORFEÒ VALENCIÀ «EL MICALET»

¡Vingáu!
La llum del dia
pe 'l cel comensa á eixir;
¡Oixcáu
Lo cant festívol
de l'au que surt del niu!
¡Miréu!
La nova aurora
de roig ja pinta el cel;

¡Vingáu
que estém de festa;
feu rogle, y escoltéu!

Bim, bom, bim, bom...

Quant voltejen les campanes,
ab s'alegre bom!, bim!, bom!;
de masclets y canterelles
deseguida van los trons.

Bum, bum, bum, bom!
púm, pum, pum!

Fadrinets y fadrinetes
van ballant per los carrers,
al compás de la donsayna
y al repich del tabalet.

Tirá—niná—tirá—niná!
reteplem—reteplem—reteplem!

¡Vixca! ¡vixca la festa!
pare 'l tabal;
y vinguen les guitarres
pera cantar.

Trim—trim—trim—trim.

CANSÓ

Les xiques del nostre poble
donen al mon alegria;
qui vullga cares boniques,
vinga á València en seguida.

Tes polques de perles, ta pinta daurada,
faldilles de rosa, gipó carmesí;
volém que rumbeges á la matinada,
com reyna y senyora dels nostres jardins.

CANSÓ

La flayror de tota l'horta
porten sempre com perfum;
la llum del camp y la vida
la donen sos negres ulls!

¡Vixca! ¡vixca la festa!
¡vixca l'amor!
de músiques y dances
vixca 'l soroll!

Ja van per les joyes
fadrins jovencels,
que monten alegres
les áques en pel;

y corren que volen;
 van d'ós en un punt;
 y aquell que s'avança
 la joia s'en dú.

La hermosa Roseta
 que está en lo balcó
 y veu que 'l seu nuvi
 s'en dú el mocador,
 li diu afanyosa
 al vórel passar:
 —La joia que portes,
 ¿pera qui será?

Quant voltejen les campanes
 ab s'alegre bom! bim! bom!;
 de masclets y canterelles
 deseguida van los trons.
 Fadrinets y fadrinetes
 van ballant per los carrers,
 al compás de la donsayna
 y al repich del tabalet.

Bim! bom! bim! bom!

.

¡Vixca! ¡vixca la festa!
 ¡vixca l' amor!
 de músiques y dances,
 ¡vixca el soroll!

SERENATA

I

LA bella estelada
brilleja en lo cel;
la nit es tranquila,
tranquil es l' oreig:
Companys ab destrea
les cordes templém,
puix vullech que 's desperte
l' hermós ángel meu.

Sabéu que 's bonica
 com flor del verger;
 la llum de l' albada
 daurá sos cabells...
 Comense la gorja...
 los chors entoném...
 á vorá si aguayta
 l' hermós ángel meu!

II

Xiqueta dels ulls negres,
 cara de image;
 flor de les flors, que 'l Turia
 cria en sos margens:
 ix per pietat,
 y d'amor una trova
 te cantarán
 los fadríns que huy volten
 per la ciutat.

Dende 'l cel, les estreles
 esplendoroses,
 brillen y se reflecten
 sobre les oles:
 ix per pietat,
 puix lo foch que nos falta
 dels teus miralls,
 es lo sol que illumena
 nostres cantars.

III

Nostres cants l'han despertada,
y es m'aymada la que veig:
qué polida quant se asoma
entre roses y clavells!

Vine, vine hermosa nina;
allá en l'horta el paixarell
enamora ab ses canturies
desinvolt y joganer:
Mirarás les papallones
d'ales d'or y pols d'argent,
ab l'abella brunsidora,
de les flors xuclar la mel.

En lo fons d'un vert ramage
formariem un niuet;
y ab ramells de mareselva
yo 't faria un bell doser;
y en les hores del mitj dia,
quant lo sol es més ardent,
parlariem d'amorettes
com dos tendres aucellets.

IV

Del jorn ja s'acosta
lo raig primerench;
ja minva 'l celage
la llum dels estels;
les flors nos endressen
son flayre dolsench;
la fresca rosada
espolsa l' oreig.

Al plá y á la serra
refilen aucells;
saluden al día
sos cants matiners;
y en l' hora nos diuen,
joliús y contents,
que 'l sol embermella
les boyres del cel.

(Cants de aucells.)

¡Companys!, prou de gorja;
alegres margém...
Adéu, ma estimada!...
Adéu, ángel meu!

CANSÓ ^(a)

DEDICADA ALS ORFEONISTES DE TABERNES
DE VALLDIGNA

VALL de Tabernes, la riallera,
la més hermosa d' estos contorns,
la més florida de la Ribera
que prop la platja tranquila dorm.

La de les aygües més cristalines,
que de la Umbría brollen sens fi;
la flor y nata de les fadrines
que son les gracies d' estos jardins.

(a) Publicada en *Las Provincias* de Valencia lo dumenge á 26
de Joliol de 1896, y reproduhida en *La Renaixensa* de Barcelona en
Agost del mateix any.

La que té serres, marjals y horta,
reblides sempre de fruyts daurats,
la dels aròmes que 'l vent nos porta
d' arrós y fraures, taronja y blat.

La que en grat día fon conquistada
per aquell noble Jaume primer;
y allà en flayrosa serra escarpada,
de reyna mora guarda 'l castell.

Cantém alegres per despedida
la darrer cobla que naix del cor;
pera la patria la nostra vida,
pera les xiques cansons y flors.

Tabernes de Valldigna y Joliol de 1896.

LA VEREMA

I

DOMPOSA está la vinya,
granat y bo el rahim;
nodrida está la raspa,
eixut será lo vi.

Dugáu les portadores;
los cóvens s' han d' omplir;
de most y de garnaxa
lo carro está farnit.

Lo cup ja nos aguarda,
y esperen grans y xichs,
damunt de la verema,
ballar en lo trapig.

Alló serà una gorja,
jafant tots á despich
jaglots, entre rialles
de vells y de fadrins.

¡Brindém per la cullita!
¡brindém por lo rahim,
que 'n mitj de nostres penes
alegra l' esperit!

Y en casa, quant el avi,
voltat de nets y fills,
tremolejant la barba
nos conte entre sospirs

Aquelles nobles gestes
glorioses del Any huit,
del Palleter y d'altres
valents y braus capdills;

Saborejant la coca,
qu'ns fa xuclar el dits
de fina y ensucrada,
farém lo tast del ví.

II

La xicalla,
que no calla,
va cullint los eixarments;
doblegantlos
y jafantlos,
fan garlandes y ramells;
y á les xiques
més boniques,
que verema van tallant,
les coronen
y pregonen
per regines del secá.

Y la que festeja
mira al seu promés;
el xicot la mira
y li diu. ensemps:
—«¡ay! si la verema
se paga á bon preu,
li ho diré á ton pare
y nos casarém!»

III

Lo ví nos alegre
y alegre los cors;
al vell dona vida
y al jove calor;
de vells y de jovens
es dolç eixarop;
si lo ví nos manca
s'ha perdut ja tot.
¡Brindém per les vinyes!
¡Brindém per lo most!
pe 'l ví que es la vida!...
la vida es amor!

1898.

AMOR ^(a)

DINS al fons d'una roureda
rosinyols varen niuar,
y al poch temps ab ses canturies
ells se varen denunciar.

Un pastor els cobejava,
els buscava un bell pastor;
y agafant un dia el mascle
se li va morir de inyor.

(a) *La Crónica*, quincenal de Torrent, la doná á llum en 20 de
Febrer de 1898.

Yo te sent cantar, nineta;
ma estimada, et sent cantar
per aquesta rodalia,
y el teu niu no puch trovar.

Si es que tens l' amor en casa,
vàig á fer com el pastor;
mes si á soles canturrujes,
yo desitje 'l teu amor.

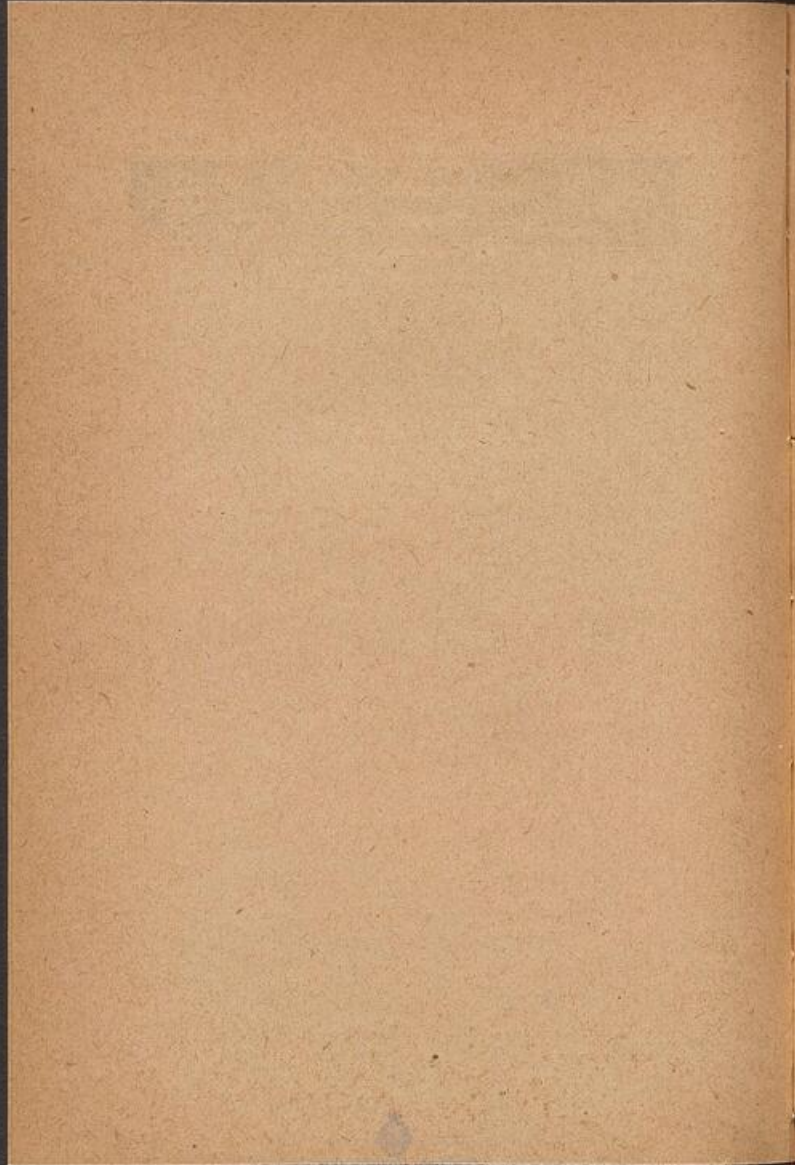
Si 'm desprecies,
aucelleta,
¡qué soleta
quedarás!
¡Canta, canta,
que ditjosa
y amorosa
tu serás!

L' aucelleta
cantadora
á l' aurora
prengué 'l vol;
riallera
me mirava,
com plorava
lò meu dol.

¡Per aquella rodalia
ja may més volguí tornar;
la traydora no 'm volia...
ni feu cas del meu cantar!

1896.

AL NOVELL ORFEÓ DE CARCAIXENT TITOLAT
«EL XÚQUER» (a)

NORENES y gracioses
les xiques de Carcaixent,
ab ses cares tan hermoses
semblen perles del Orient.

Son com tendres colometes
que, naixcudes entre flors,
ab ses dolces amoretes
fan reviurer nostres cors.

(a) Insertada també en *Las Provincias* del 27 de Novembre
de 1896.

Dels jardins d' estes riberes
Carcaixent dels més bonichs,
ahon ombrejen les palmeres
tarongers de rams florits.

Per assó les nostres xiques,
que son perles del Orient,
creïxen fresques y boniques
com les flors de Carcaixent.

ECOS DEL TURIA ^(a)

DEDICATS

AL MESTRE COMPOSITOR D. SALVADOR GINER VIDAL

(Ecos populars).

1

QUANT lo cel vol á vegades,
lo riu Turia es un gran riu
que ab ses venes platejades
tota l'horta se sonriu.

(a) Part dels mateixos foren publicats en *Las Provincias* del 4 de Maig de 1897.

En ses fonts més cristallines
se retrata el *Rat-Penat*;
y entre camps de roses fines
d'aygües surt á la ciutat.

Dels perfums de les montanyes
de Terol y Albarrací,
nos embauma les cabanyes
d'este plá que 's un jardí.

Y al final de la jornada,
sos remels van á buscar,
la salobrenca besada
de les ones de la mar.

Pero á voltes arrebas
los seus límits la corrent,
y s' emporta fins la casa,
les cullites y á la gent.

II

(Aires del u y el dos, com diem los valencians).

¡Vixca el amor,
que á nostra terra
té'l nostre cor!

¡Som orfeóns,
que aném alegres
cantant cansóns.

CANSÓ

Los ulls de les valencianes
semblen á los raigs del sol;
si molt els mires, te cremen,
deixante cego del tot.

¡Vixca el amor, etc., etc.

III

*(Compás del tabalet y la donsayna en les procesóns
del Corpus, quant van els jagans y els nanos).*

Som valencians,
que ale... que alegres y contents,
á l'ombra aném ballant
del vell, del nostre Micalet.

Es lo millor
de tots... de tots los campanars;
y crida l'atenció,
per alt, de propis y de estranys.

Y té onze campanes
 que armen un soroll,
 quant ve del Sant Corpus
 la festa major.

Y de sa miranda
 se veu al entorn,
 mar y cel y terra,
 lo millor del mon.

De la nostra platja
 venen mariners,
 disapte de Gloria
 á fer lo volteig;

Que es un privilegi
 de moltíssims anys;
 y sols cinch campanes
 poden voltejar (a).

Míralo, míralo qué bonico,
 qué rebonico y templat;
 quántes l' han vist, quántes l' han vist
 y ara 'l veuen;
 quántes l' han vist, quántes l' han vist
 y el vorán!

Maig de 1898.

(a) Els regalen una coqueta, feta de la cera roja de les cinch taronges del Monument.

CHORAL

I

Lo ressó de la campana;
lo ressó de la campana,
ja s' escolta poble avall;
drinch! dranch!
drinch! dranch!

Los fadrins y les fadrines;
los fadríns y les fadrines,
vers al poble van tornant;
drinch! dranch!
drinch! dranch!

Puix se casa una xiqueta;
puix se casa una xiqueta,
que sols conta dihuit anys;
drinch! dranch!
!drinch dranch!

Més bonica que una image;
més bonica que una image,
que una image dels altars;
drinch! dranch!
drinch! dranch!

II

Arrivats son á la iglesia
padrins, nuvis y companys;
ella va tota esglayada
perque 'l nuvi no li fa.

Lo promés té en Filipines;
per la patria está lluytant;
y ella estava desvanida
perque es jove y molt templat.

Quant la guerra fon finada,
al seu poble va tornar
lo promés, plé de congoixes
d' esperances y de afanys.

Va trovar tota la hacienda
repartida entre 'ls germans;
y casada la promesa
ab un vell acapdalat.

III

Les campanes de la vila;
les campanes de la vila
á mitj vol brandejen ja;
drinch! dranch!
drinch! dranch!

Los fadríns y les fadrines;
los fadríns y les fadrines,
vers al poble van tornant;
drinch! dranch!
drinch! dranch!

Ja no van contents y alegres;
ja no van contents y alegres,
com anaven l' any passat;
drinch! dranch!
drinch! dranch!

Lo soldat de Filipines;
lo soldat de Filipines,
diu que 'l porten al fossar!..
drinch! dranch!
drinch! dranch!

IV

¡Esta es la vida!
¡este es el mon!
y les campanes,
que bronce son,
també se trenquen
de voltejar...
¡Esta es la vida!
¡més val callar!
drinch! dranch!
drinch! dranch!

1898.

LA TRILLA

I

PER los dies calorosos
que té 'l mes de Sant Joan,
en les hortes valencianes
lo forment queda segat.

Qué de cants y de alegries;
la cullita es abundant;
ans que vinguen les tronades
hem de batre tot lo blat.

¡Trip, trap, trip, trap!
gip y jap, gip y jap.

Vinguen el carro y la trilla;
vinga l' açot y els caballs:
clix! claix! clix! claix!

Garvellém que fa bon ayre;
vinga la forca y els sachs.

Clix! claix! clix! claix!

II

Jovencela espigadora,
que asoletes vas buscant
la espigueta revedora
que 'n les hortes ha quedat.

Ves espay per si apareixen
los xicots dels segadors,
que si te pillen te deixen
sense espigues de rastoll.

Rode 'l carro, rode apressa;
vinga la pala y els sachs;
clix! claix! clix! claix!
aventéu que fa bon ayre
y hem de batre tot lo blat.

Trip y trap, trip y trap.

III

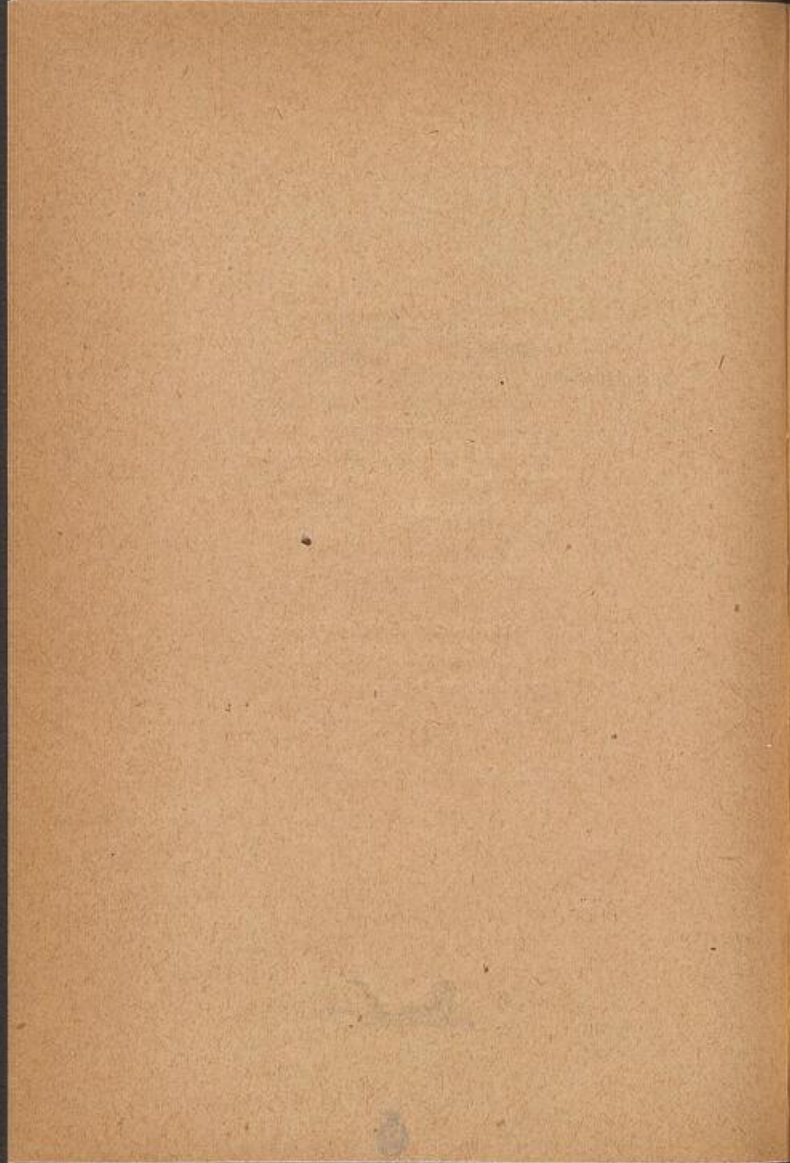
De roselles coronades
y de espigues de forment;
 bullangueres
 per les eres,
les xicones van dihent:
—Quant tingám lo blat en casa,
farém moldre 'l primerench;
 s'ix molt fina
 la farina,
prims y coques menjarém.—

Rode el carro, rode apressa;
vinguen les pales y els sach;,
aventéu que fa bon ayre,
y hem de batre tot lo blat.

Clix! claix! clix! claix!
trip, trap, trip, trap.

1896.

MATINADA DE MAIG ^(a)

I

CANTÉM alegres la matinada,
la matinada de Maig florit;
la Creu del terme ja está adornada,
ja está adornada de rams y llirs.

La doncelleta que sent les queixes,
'que sent les queixes del seu promés,
de murta y roses ja té les reixes,
ja té les reixes com dos vergers.

(a) Al començament fan los chors un preludi paregut al cant de l' Aurora dels pobles. Demprés se 'scolta la veu del sereno que canta les tres y mitja, fins entrar en la primer copla els cantadors.

¡Vixca la ditja!
 ¡Vixca l' amor!
 y el hermosíssim
 mes de les flors!

II

Cantém alegres les matinades,
 les matinades del mes de Maig;
 que son fresquetes y embalsamades,
 embalsamades per flors del camp.

L'aucell festívol canta en la umbría,
 canta en la umbría los seus amors;
 mentres s' aymada, de melengia,
 de melengia diu que se mor!

¡Vixca la ditja!
 ¡vixca l' amor!
 y el hermosíssim
 mes de les flors!

III

Escoltéu ab gran silenci,
 la donsayna y el taval;
 puix ja s' oüen les albares
 entre mitj d' alegres cants.

(Colpetja el tavalet.)

ALBADA

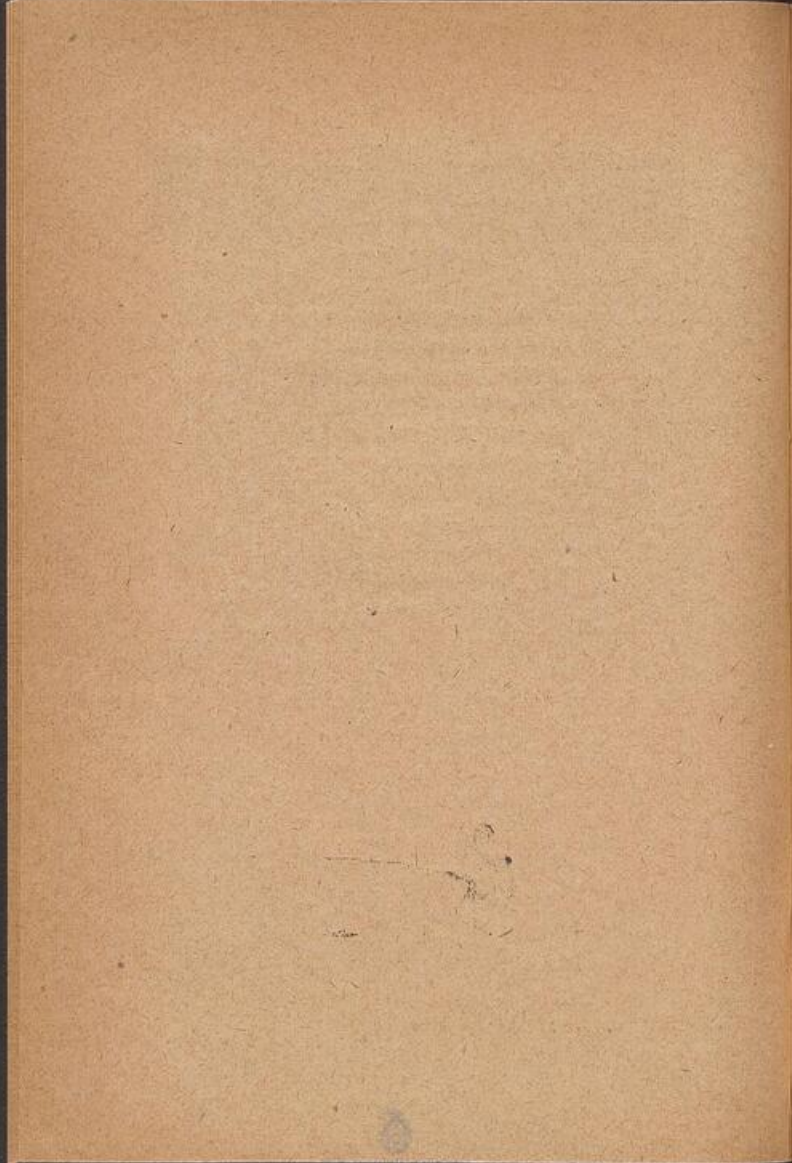
Primer cantador. Valencia es un pom de roses
y les xiques son clavells,
y les xiques son clavells:

Segón. Y si Valencia volguera,
un jardí podria ser,
un jardí podria ser.

¡Vixca la ditja!
¡vixca l'amor!
y el hermosíssim
mes de les flors!

Juliol de 1896.

ALBADA ^(a)

MÚSICA DE LA SENYORETA DONYA BEATRICH
BRUGAROLAS DE PARCELONA

I

BERMOSA xiqueta,
valenciana flor,
escolta discreta -
los cantó d' este chor:

(a) La primera part está presa del llibre *Roselles*, página 81, qual *Albada* motivá 'l afigir la segona part insertada aqui, pera fer un poch més llarga la cansó.

Rumbejen tes galtes les roses bermelles,
guarnixen ta boca capolls de jesmil;
dins d'ella formaren la mel les abelles;
ton cos es palmera flayrosa y gentil.

De l' au cantadora
son los teus arrulls;
lo sol y l' aurora
pintaren tos ulls.

II

De flors y de perles te veig coronada
apenes lo día ja surt per l' orient,
y sembles, xiqueta, del mon una fada,
crehuant per les hortos saltant y rient.

Adéu, nina hermosa,
estel del amor;
recorda ditjosa
los cants d' este chor.

HIMNE

ESCRIT PERA LA INAUGURACIÓ SOLEMNE DE L'ASOCIACIÓ CHORAL DE LA REGIÓ VALENCIANA

VIXCA, vixca Valencia la hermosa
que rumbeja les llums del progrés;
en les Arts, demostrant sa belleça;
en la Industria, cenyint los llorers.

Com á fills predilectes del Turia,
huy venim tots plegats á cantar
de la hermosa regió valenciana
la unió eterna de amor y de pau.

Cantém, puix, los grans fets de sa historia,
puix ne té que brilligen á doll;
cantém tots de sos camps y ses viles,
les costúms y llegendes de amor!

Nets del Gran Jaume;
fills de Ferrer;
la nostra parla,
llengua es del cel:
Amor, Fe y Patria
aném cantant;
en esta terra
tots som germans.

La nostra casa
té 'l mar llatí;
pera la mare
tots som bons fills;
jay del que gose
son pit nafrar!
de 'ls almogàvers,
tenim la sanch!

Abril de 1895.

LA VALENCIANA

i

VOLÉU coneixer la valenciana,
la de 'ls ulls negres, llavis de grana,
la que rumbetja les polques d' or;
ixcáu per l'horta, y entre el ramage
de les moreres, sa bella image
voréu voltada de fruyts y flors.

II

Baix de la parra
de l' alquería
la llum del día
veu clarejar;
mentres escolta
llunt la campana,
y dalt l' andana
canta lo gall.

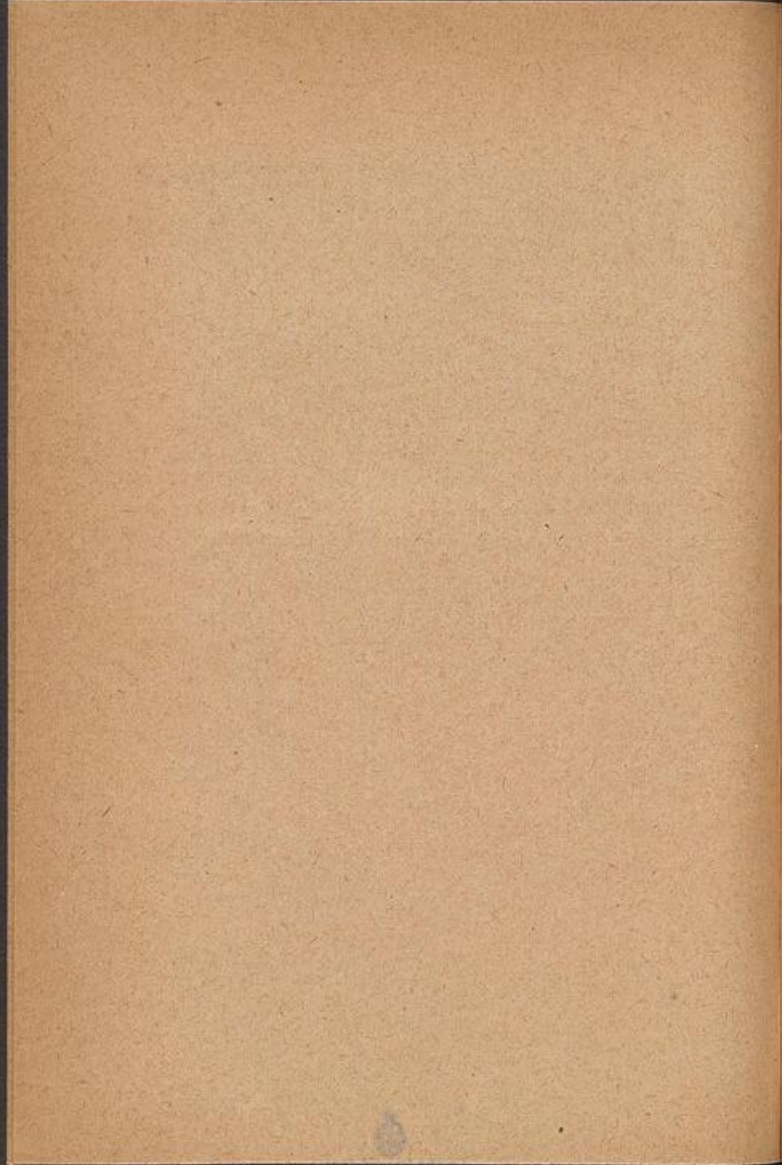
III

En blanca cistella, rebllida de freses;
coberta de roses y rams de fenoll;
la filla de l' horta vorás en Valencia,
lluhint en la plaça ses gracies á doll.

Y allá en la barraca cuidar les gallines;
rentar les verduretes que dona 'l seu camp,
y fresques y tendres les porta á Valencia
damunt del seu carro rient y cantant.

SEMPREVIVES

MANOLLET DE SEMPREVIVES

DEDICADES Á LA MEMORIA DE MA VOIGUDA
ESPOSA CARLOTA LABAILA Y PERIS

—El grado de dolor que una privación causa, es tanto mayor cuanto menos habituado se está á soportarla.—

EMILIO C. STELAR (a):

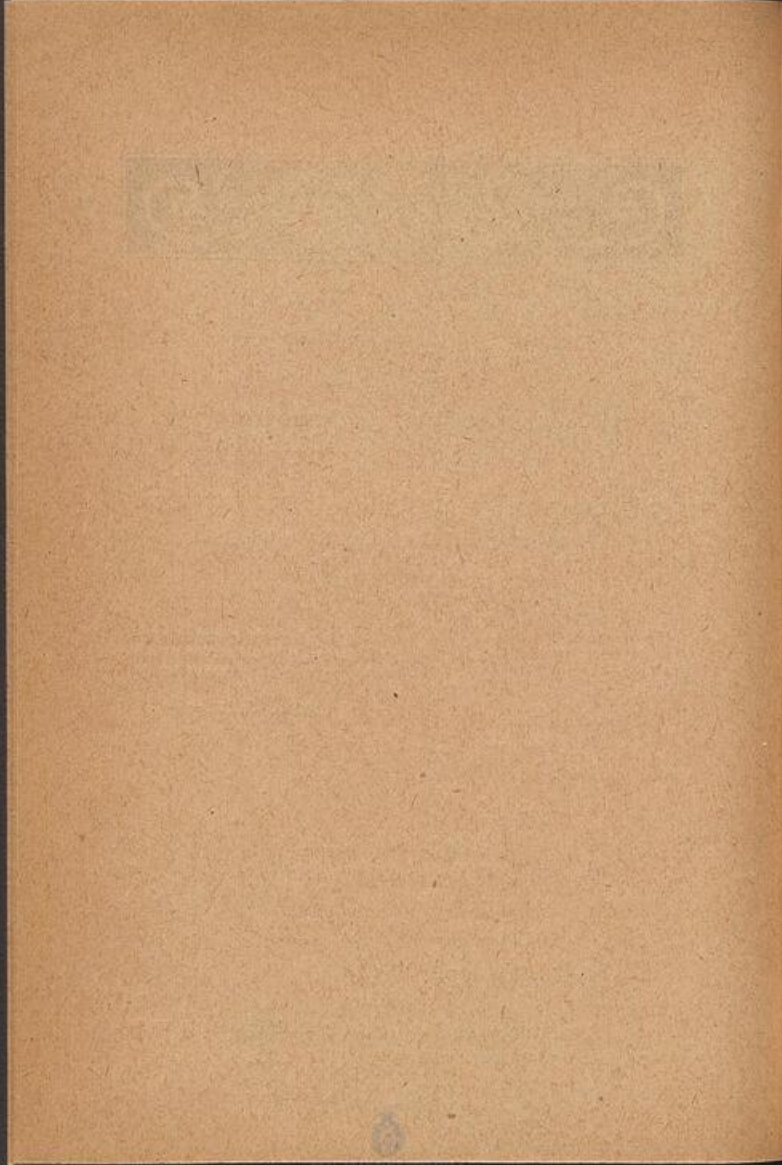
I

DE la primera solcida
caygué mitja paret!
¡Deu guart al edifici
de un altre solciment!

3 d' Agost de 1899.

(a) Historia de Europa desde la Revolución francesa hasta nuestros días.

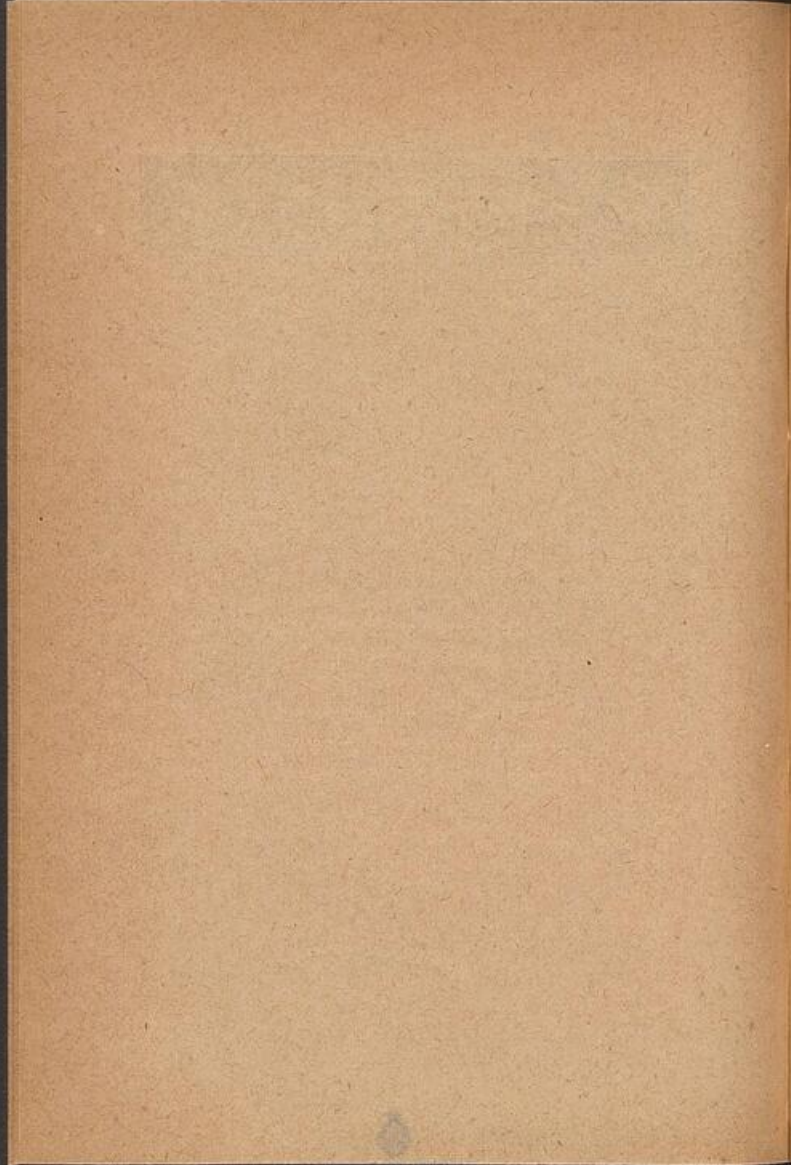
II

TUNTET á la teua fosa
guarda un lloquet, dolça esposa,
pera 'l que fon ton espós!

Els que 'n la vida estigueren
sempre junts, y se volgueren,
que junts tinguen lo repós!

4 d' Agost.

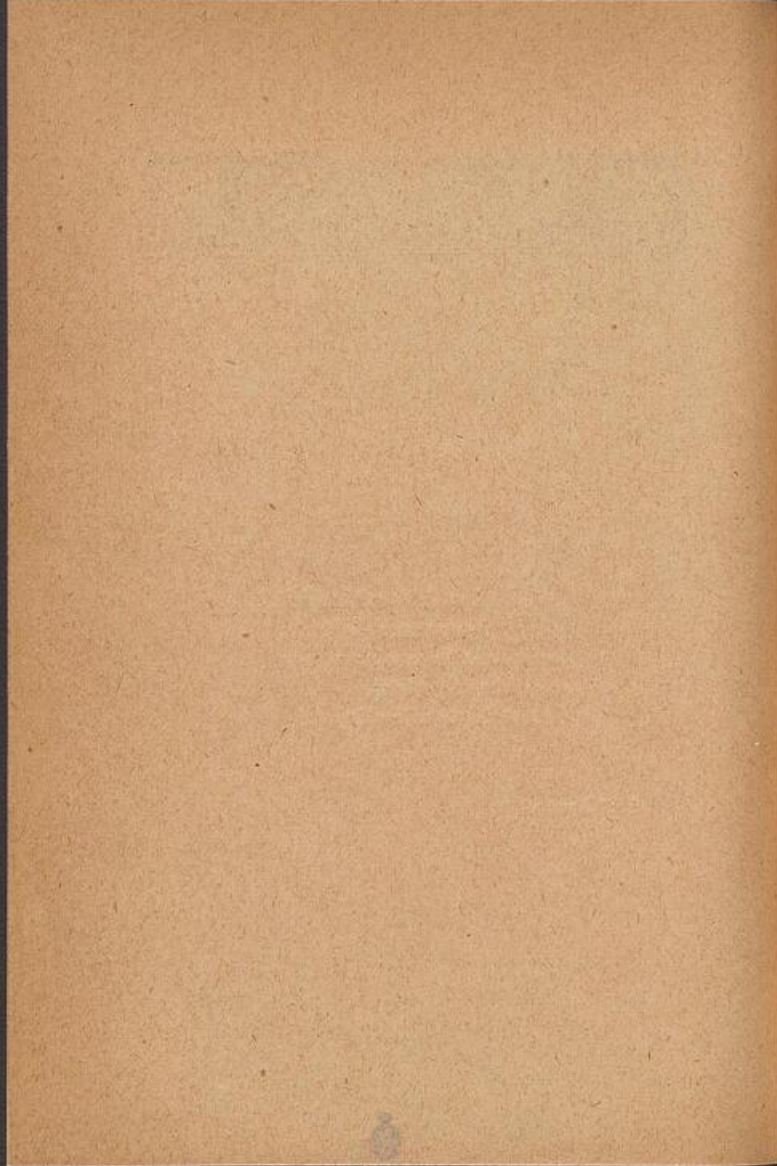

III

QUÉ asoletes m' has deixat,
esposa meua volguda;
com roméu desmamparat
en la immensa soletat,
cercant del bon Deu l' ajuda!

5 d' Agost.

IV ^(a)

COM un encant, huy la misa
se me h' passat dolçament,
¡la primera que he escoltada
demprés qu' estás en lo cel!

Ha eixit á captar l' acólit
á mitant misa, dihent:
—¡Per les pobres animetes!
¡Una caritat per Deu!—

(a) Ixqueren á llum les semprevives IV, V y VI en varios dies, en lo diari *Las Provincias*.

Y al caure en lo plat l' almoyna
que per ton recort li he fet,
ha dit, fixanse en mon rostre:
—*¡Requiescat in pace! ¡Amen!*

Dumenge 6 d' Agost.

V

Lo meu cor es de ferro;
de ferro tinch lo cor;
si ferro el cor no fora,
segur, ja hauría mort.

Als colps s'ablana el ferro,
y el cor ne té de colps;
¡Deu fassa que no 's trenque
lo pobre del meu cor!

¡Lo mall que 'l bat sens tregua,
es dur y té bon colp!
¡Y es diu, aymada esposa,
lo mall del teu recort!

7 d' Agost.

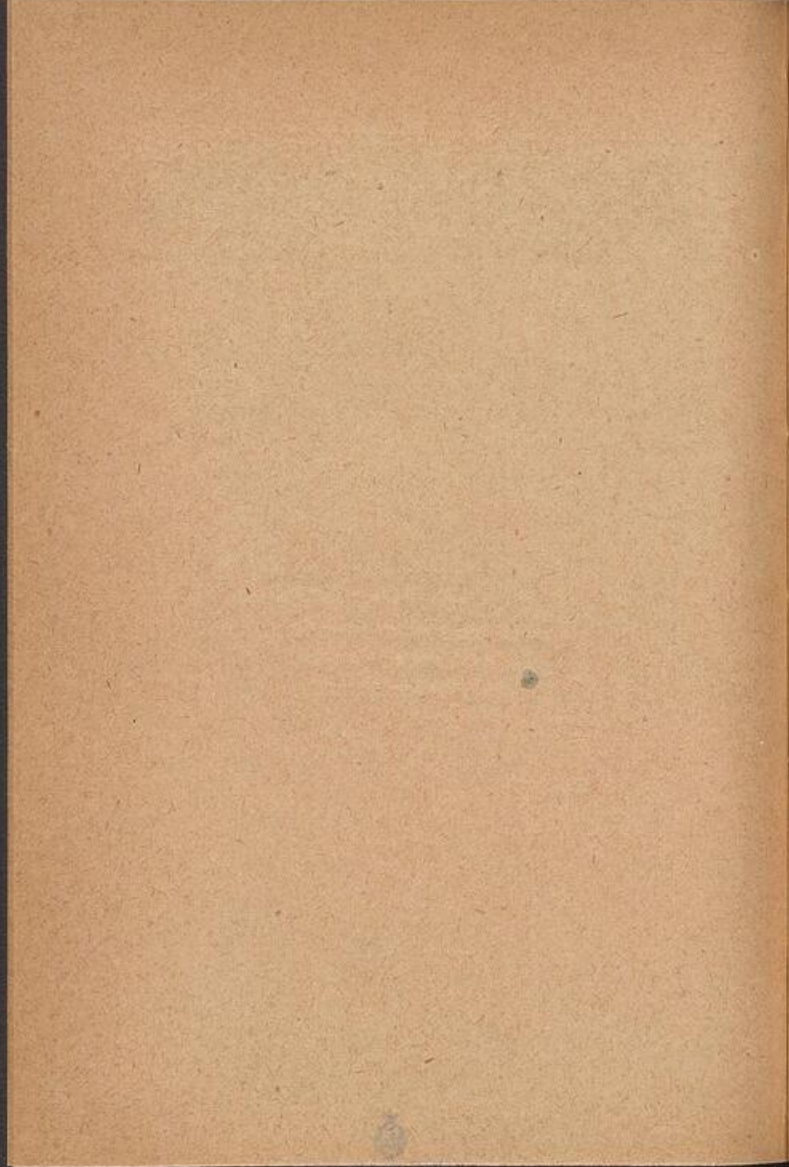

VI

UNA ascla d' or pareixia
un raig de lo sol ponent,
que á ton sepulcre guarnia;
y em semblava que 't veia
per lo marbre transparent!

8 d' Agoet.

VII

DARRERE les boyres blaves
están les portes del cel;
y més enrere, ma esposa,
junt al trono del Etern.

Prop d'ella, revola un àngel
de fins y daurats cabells,
que 'n quant en quant se detura
acaronantse als seus peus.

Tots los matins, quant l' aurora
ix poch á poch del orient
embolcallada de roses,
de perfums y cants d' aucells,

Ab los ulls de la miéu' ánima
pense vórels... y los veig
darrere les boyres blaves
junt al trono del bon Deu;

Y ab lo cor cayguentme á troços,
mitj plorant y mitj rient,
els envíe una pregaria
que ells me tornen en un bes.

Corta de Sarriá, 17 d' Agost 1899.

VIII

¡LA MILLOR JOYA! (a)

I

A la Regina dels Angels,
que cau á primers d' Agost,
li han promés una corona
de raigs y de estreles d'or.

L' argenter que la trevallà,
es un artiste famós;
l' anomenen per la vila
lo bon sabi y mestre Eloy.

(a) Publicada en *La Creu de Montseny* de Barcelona.

Fa cinch mesos té l' encárrech (a);
la trevalla poch á poch,
puix ha d' estar enllestida
pera la festa major.

A cada centre de estrela
té que haver un medalló,
y en lo mitj una esmeragda
y altres pedres de valor.

Sis estreles té forjades
de les sèt que tindrà el sol;
y li manca una amatista
per guarnir lo rosetó.

—¿Cóm ho farém, Santa Verge—
diu confós lo pobre Eloy—
pera enllestir la corona
lo día del vostre nom? (b)

—No te apures—li contesta
dolça veu al mestre Eloy—
per qu' he enviat als meus àngels
á cercarla per lo mon.

(a) Los cinch qu' estigué malalta.

(b) Lo día 2 d' Agost es Nostra Senyora dels Angels, y fon lo día que morí, demprés de mitjorn.

II

Han tocat les campanades
que repiquen al mitjorn,
y Eloy deixantse les eynes
s'ha possat en oració.

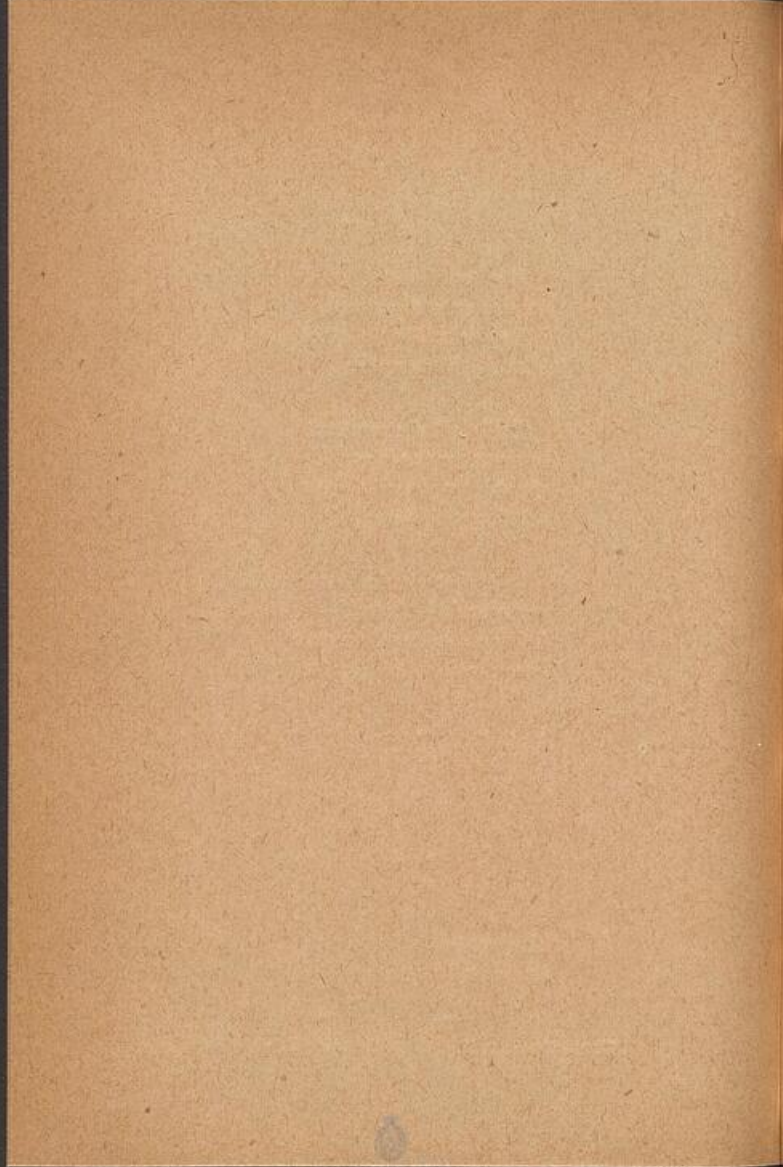
Embadalit s'encontrava
lo bon argenter Eloy,
quant li truquen á la porta
á tot' apresada dos colps.

—Assí et portém lo que 't falta
per guarnir lo medalló—
li diuen dos bonichs ángels
que entraren en l' obrador.

.

III

Eloy fisá la corona
al punt que t' havies mort!...
¡La joya fon la teu' ánima
que li mancava á aquell soll!

IX

QER si acás t' hauria ofés
algún jorn donante agravis,
estamparen los meus llavis
en ton front el últim bes!

La gelor guarden encara
d'aquell bes adolorit;
y en mon cor quedá esculpit
lo blanch perfil de ta cara.

Dos llàgrimes me caygueren
damunt d' aquell front de neu,
que redolant se pergueren
fins la presència de Deu!

1.º Setembre 1899.

X

HUY fa un mes que me deixares;
¡l' alegría t' emportares
de la casa y del meu cor!
La joliva cadarnera
ja no canta, porque espera
en tos llavis la llavor!

La tendreta malvarrosa,
sempre verda y olorosa,
y els geranis de carmí,
van perdent sa galanura,
perque 's manca l' aygua pura
que 'ls donaves de matí.

La polida colometa,
que buscava amoroseta
en ta falda lo menjar,
revoletja per la casa
sens saber lo que li passa,
y al seu niu no vol tornar!

Tot se mou y se barretja:
ningú sab fins á la fetja,
qué li passa, ni qué vol!
Yo sent en casa á tot' hora,
que se gemeca y se plora
y aném tots vestits de dol!

2 de Setembre 1899.

XI

COM barrina que forada
lo tronch del roure més fort,
aixís al meu seny taladren
pensaments tristos del tot!

Dende dalt de l' alqueria
vaig vore un globo de foch
rodar per ponent y perdres
entre llums y flames d' or.

Demprés asomá la lluna,
ribetejada pe'l sol,
riell de brunyida plata,
perdense enllá en l' horicó.

Y visllumí per la arbreda,
al boquejar sa claror,
la Creu que muda s' enlayra
en mitj d' aquell panteó!

Cabanyal y Setembre del 99.

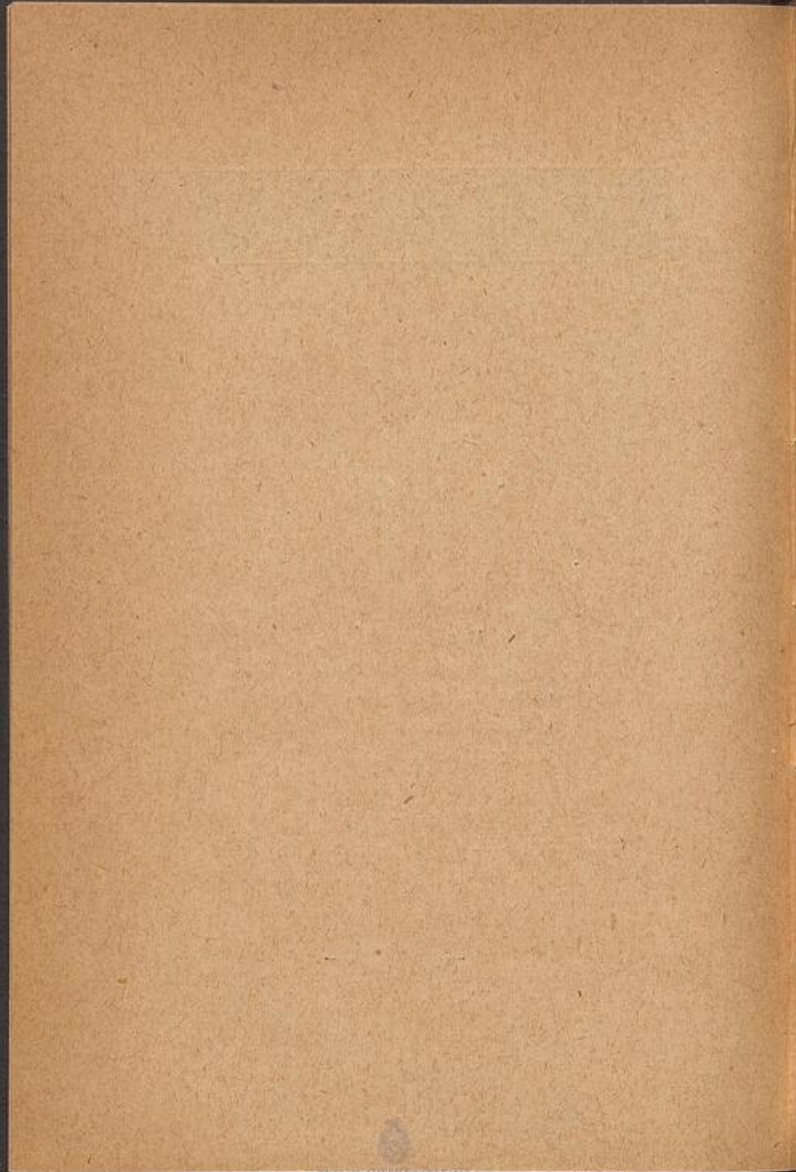

XII

SI no fos per l' alegría
que té lo meu cor y sent.
de voret al cel un día,
el ànima me cauria
á troços de sentiment.

Setembre 1899.

XIII

QUE es bonich lo viurer fora
mirant lo camp á tot' hora
sentint cantar los aucells!
Huy que 'm manca la parella,
ma estimada y pobre aucella,
ja no 'm plauen sos cants bells!

Ni m' alegra la cabanya
de l' alterosa montanya,
que li envia grat perfum;
ni el soroll de fontinyola
que entre penyes se rescola
serpejant dende la cum!

Ni la platja riallera
hont se veu la nau velera
vent en popa dins la mar!
Sols me plau el erm per viure
ahon yo puga sol y lliure
esblandir lo meu pesar.

Bigastro (Orihòla) 30 Setembre 1899.

XIV

Quí pogués dins les estreles
ferse un niu per' estar prop
d' eixes gases blavinoses
que de día daura el soll!

¡Qué ditjós te guaytaría
tots los días lo meu cor,
que finix en esta terra
de anyorança y de tristors!

¡Puix li han dit qu' está la Gloria
més enllá, molt més al fons
d' eixes gases blavinoses
que de día daura 'l sol!

XV

UN jorn per la porta ixqueres
y no tornarás á entrar!
¡Esposa de la meu' ánima,
de mon alberch dolç encant!

¡Nos has deixat tan asoles
y el vuyt que fas es tan gran,
que tots estém esperante,
com si hagueres de tornar!

¡Quant me criden á la taula,
no 'm sentaría enjamay
per no vore en les tovalles
del teu nom les inicials!

Y quant me sente, ¡qué pena
es vorem allí sentat
com un junch tan asoletes!
¡Qué he de fer en aquell trans!

Vuida mire ta cadira
enfront ahon la meua está,
yo mane que allí la posen
com l' han posada molts anys!

Y demprés al donar gracies
¿quí es el que pot reçar
si es trenquen del cor les fibres
y pe 'ls ulls brolla lo plany?

XVI

QORÍ ma mare, y la meu' ànima
un colp va rebre, qu' encara el sent!
dempres mon pare baixá á la tomba;
un fill que 'm dares ja está en lo cel!

A troços l' ànima, llavors, me feren;
però guardaba lo cor sancer!
Has mort tu ara y te l' emportes;
puix que teu era, has disposat d' ell!

Sens cor ni ànima no se pot viurer;
lo pit s' esglaya, li falta alé.....
Sols una mica vullch que me deixes;
una llenqueta del cor aquéll

ahon yo 't tenia sempre guardada,
pera que puga pregarli á Deu,
ab la esperanca que quant me muyga
guardarme pugues lo cor sancer!

XVII

Si 'm veres, no 'm coneixies
per lo molt que t' he plorat,
y te plora tots los dies,
y estich sempre capficat!

Los amichs no me consolen
per més que vinguen á casa,
y me diuen que me volen;
per que tot es breu y passa!

Yo comprench que 'l meu conhort
no pot tornar en un día,
y si tornara, seria
ofendre lo teu recort!

Lo temps, que tot ho destroça,
tal volta mimve mon plor;
pero enjamay farà nosa
al dol etèrn del meu cor!

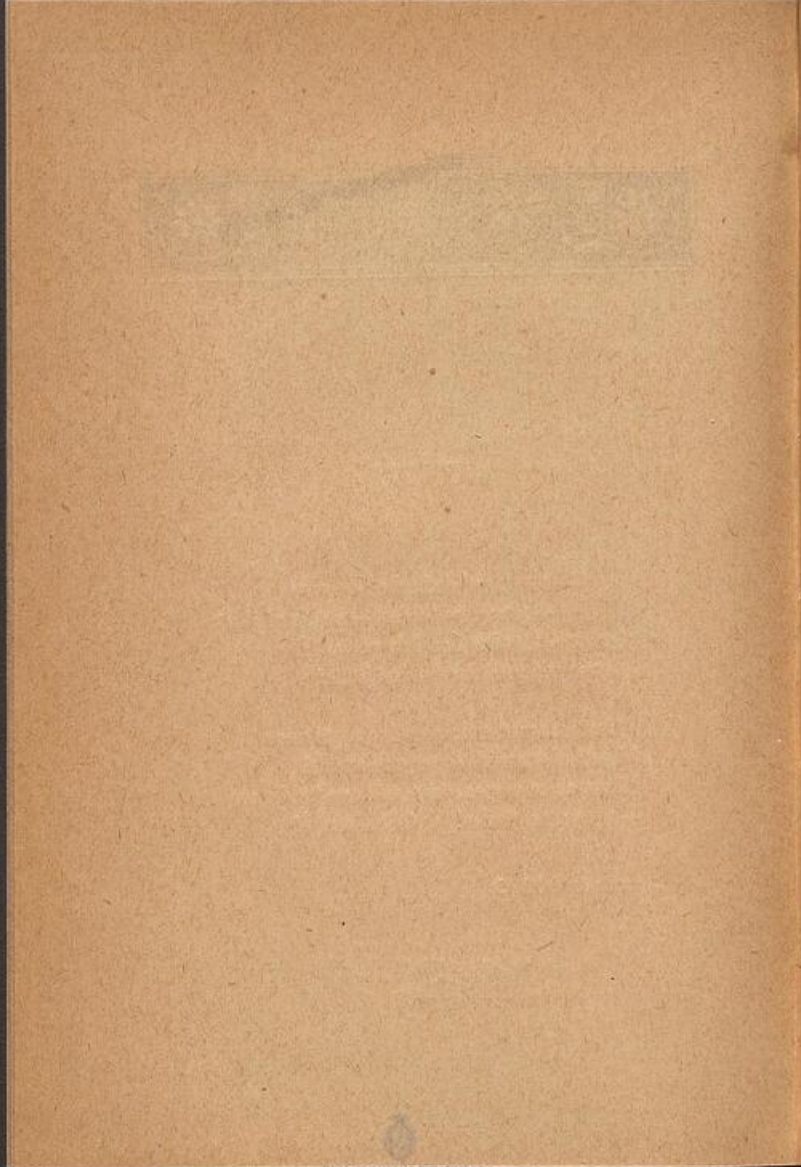
XVIII

SEMPRE qu' eixia fora de casa
—¡Pepe, no tardes!—me dia al punt;
¡Quántes vegades fins á la porta
anavem sempre casi els dos junts!

Ara en freqüencia men ixch y torne;
bé per distraurem ó per que vullch!
Ni me acompanyen, ni sench que 'm diguen
—¡Pepe, no tardes!—¡No hiá ningú!

Novembre 1899.

XIX

COCANT á la Creu Cuberta
hiá un gegantí palmerar (a),
que ombrejen casi ses palmes
un lloch molt trist y sagrat.

Lo meu cor fa temps que aniu
per aquells contorns malalt,
y si la inyor no 'l remata,
lo que 's marcit prou qu' está.

De tant que plora y més plora,
va quedanse disecat;
y el jorn que no tinga llágrimes
que 'l refresquen, morirá.

Rónegament trova alivi
 quant va de nit á cercar
 una llósa mitj redona
 de màrbre negre ab daurats.

A la frescor d' esta llósa,
 reviu de nou y es fa gran;
 y la colpetja ab ses ales
 y besa de dalt á baix!

La que está dins no contesta:
 lo sol descubrix son plany;
 y s' entorna á les palmeres
 tot tristet y aclapat.

¡Oh nit tranquila y hermosa!
 ¡Ab tu lo meu cor viurá
 mentres ovire en la terra
 lo sant lloch del palmerar!

(a) Enfront de la porta principal del Cementeri de Valencia, está lo fossar dels Protestants; y casi tocant les parets del mateix, per la banda de llevant, hiá un rodal de palmeres molt velles, segóns ho demostra lo seu aspècte. Entre la gent de la terra corre 'l ditxo que, quant algú está malaltós y té cara de moridor, solen dirli: ¡Gé! Este anirá pronte á fer cap á les palmeres ó á fer palmes; sinónim de Cementeri, per la aproximació que té al mateix, lo palmerar de referencia. (N. del A.)

NOTES DEL AUTOR

1.ª La inscripció que havia en un taulell de fanch cuit empotrat sobre un pilar del claustre á la cara del hort, vers á llevant, y á unes tres vares de terra, dia així:—En el año 1738 plantó Fr. Antonio Difur estas palmas de enmedio los ángulos de este claustro, y las del otro al siguiente. Orate P. E. C.

Foren tallades en Febrer del any 1890, pera fer lo magnífich saló que ara es veu, construit á despeses del M. I. y generós Marqués de Montortal; y les del altre claustre desaparegueren als quatre ó cinch anys demprés; dos les tronjá un fort remolí de vent, y les altres quedaren malparades, fins que fon precis llevarles del mitj.

2.ª Segóns consta en l' Archiu de la parroquia de Santa Creu, en lo corresponent llibre de Capítols del Clero de la mateixa, fon trasladat lo Santíssim Sacrament en solemne procesó lo dia 31 de Octubre del any 1842, dende la antiga y reduhida iglesia de Santa Creu, que estava en la plasa del mateix nom, al espayós temple que fon Convent de Carmelites Calçats.

Allra nota curiosa. Me contava mon pare, D. Miquel Bodría, que la derrocada iglesia de Santa Creu (y en particular lo presbiteri), li semblava molt per sa construcció

arquitectónica al actual temple del Convent de Santa Ursola del portal de Quart, que té per cúpula una gran pègina policromada.

3.ª Aixís anomenen els cataláns á les alqueries, que la moda ha donat en dir la paraula francesa de *chalet*.

4.ª Aquesta poesia fon escrita en 1895 pera 'l llibret *Roselles*, y la substituí la *Endressa* que se insertá en lo mateix; quedant arraconada fins huy, que, lloat siga Deu, ix á llum.

5.ª Lo dumenge á 23 de Febrer de 1896 publicava lo diari *Las Provincias*, la següent composició:

FLORETA SENS NOM

Quant yo soch al camp m' agrada
(¡infantívola afició!)
cullir floretes silvestres,
quant més silvestres, millor.

Una troví amagadeta
entre 'l fullarám del bosch,
tendra, fina, blavinosa
com los ulls que 'm fan ditjós.

—¿Quina es aquesta floreta?—
Li preguntí á un vell pastor.
Me contestá:—¿Eixa floreta?
Una floreta sens nom.—

Al escoltar la resposta,
quedí trist y cavilós,
y d' aquest modo pensava,
esguardant la hermosa flor.

¡Quántes com ella, oblidades,
desconegudes de tots,
belles floretes del ánima
se mustiguen en lo mon!

¡Quántes virtuts trepitjades!
¡Quánt volers mal corresposts!
¡Quánt martiris sense palma!
¡Quántes victories sens llor!

¡Quántes glories y bellese
que no obriren lo capoll,
y si bledanes l' obriren,
ningú gotjá sa flayror!

Poetes, reys de la citra,
que aneu cullint brillants flors:
feu replega, feu replega
d' estes floretes sens nom.

TEODOR LLORENTE.

6.^a

Senyor En Joseph Bodría:
El grapaet de roselles
que m' enviá l' altre día,
em dugué, mesclat en elles,
flayrors de fe y poesía.

En cambi, amich, ahí van,
arrancades d' un tronc mórt,
dos flors que musties están,
pero que al fi, son del hort
de

JOAN RODRÍGUEZ GUZMÁN.

7.ª La nit del 21 de Febrer de 1897, l' orfeó «El Micalet» donava una solemne velada en sa nova casa social (Palau dels Comptes de Parcent), ahon fon llegida per son autor, y publicada demprés en lo *Boletí Musical de Valencia*, corresponent al 28 del propi mes y any.

8.ª Ab motiu de la gran riuada que vingué per lo Turia el 10 de Novembre de 1897, que inundá los barris baixos de la Ciutat, arrabals y molts camps y vivendes tocants als seus margens, varies poblacions obrigueren llistes de donatius, pera arreplegar fondos pera afavorir als perjudicats. Además d' assó, en Barcelona la Societat titulada «La Colla del Arroc», doná un espectacle grandíós en lo Teatre Principal la nit del 6 de Decembre d' aquell mateix any; y aquesta fon una de les moltes poesíes que se llixqueren en aquella festa, y que publicá *El Noticiero Universal* lo día 7, y reproduhí *Las Provincias* de Valencia el 10.

9.ª Motivada per lo següent telegrama de *Las Provincias* del día 9 de Març de 1900, que día així:

COMO Á NAPOLEÓN

Londres.—El general boer Cronje, será conducido á la isla de Santa Elena.

Y efectivament, poch demprés, ab altres capdills y soldats, digueren los periódichs que havia segut portat á la esmentada illa el famós general boer; y quant entra en caixa la present nota (1.er de Juny), corren mals vents pera 'ls heroichs y sufrits defensors de la rahó y de la justicia; y la Europa, callada y magansesa, ovira ab

ulls oberts, la destroça d' aquells infeliços, per temor,
sens dubte, á descontentar al superb colós albionés!
¡Còses del mon!

10. *Las Provincias* del dilluns dia 10 de Giner de 1896, insertava lo següent:

ALGO DE POESÍA

AL POETA BODRÍA
CONTESTANT Á LA ENDRESSA DE SON LLIBRET
ANOMENAT «ROSELLES»

Rumbejen molt vistoses en los camps les roselles,
mes pronte 'l sol mustiga ses fulles tan bermelles,
y el vent de la vesprada les mou y les desfá.
Aquestes que m' envies, del ánima poncelles,
rumbejarán per sempre vives, triunfals y belles,
com l' amor, que ab ses rises y plors les inspirá.

TEODOR LLORENTE.

11. Per Juny de 1893 arribaren á Valencia los ja celebrats chors de Barcelona anomenats de Clavé, y remogueren assí la esmortida afició als cants orfeónichs, que per enllá los anys de 1860 y sucesius havia escomençat á despertarse. Algunes purnes quedaren d' aquells jorns que revivá l' *Orfeo Valenciá* més avant, per los anys 1884 y 85, fins la venguda dels chors cataláns que encengueren de nou els apagats tíons que quedaven entre les cendres de les passades fogueres.

Ú dels chors que per primera vegada se cantaren en llengua del país (1884), fon *La Valenciana*, qual música es deguda al llavors jovencel fill de Bunyol D. Joseph Morató.

En la present época que esmentém, l' orfeó *El Micalet* estrená en 1895 *La festa del poble*, ab música de D. Salvador Giner; sent del mateix compositor los chors titolats *Matinada de Maig*, *La Trilla*, *Ecos del Turia* y el *Himne á Valencia*.

De D. Amanci Amorós, es la *Serenata*; *La Verema*, de D. Joseph Espí, y *Amor*, de D. Robert Segura.

La *Balada* inserta en la página número 19 d' este llibre, té composta la música per D. Tomás Bretón, formant part del repertori coral de l' actualitat.

Los orfeóns ó chors valencians que flamejaren dende aquells jorns, foren en Valencia: *El Micalet*, *La Vega*, *Lo Turia*, el del Patronato, el de la Cambra Obrera y el de la Associació de Obrers en General. El Republicá de Villanova del Grau; el de *La Unió*, de Tabernes de Valldigna; el de Carcaixent, Sagunt y altres que no recorde.

Pochs queden d' aquella llamada. En lo present, *El Micalet* y *La Vega* donen de quant en quant alguna llampegada de vida; per có he començat á calificar de fogueres esta clase de associacions chorals. Trons y llamps com en les plujes d' estiu, y res més; propi del carácter dels fills d' aquesta terra levantisca.

TAULA

FULLES SEQUES

	<i>Pàgi.</i>
Dos paraules als amichs.	9
Dedicatoria.—A la senyora donya Teresa Bodria y Roig de López Vidal.	11
Profesió de fe.	13
A les Reynes dels Jochs Florals.	15
Flor silvestre.—Al Excellentíssim Sr. D. Teodor Llorente, autor de la poesia titulada <i>Floreta sens nom.</i>	19
Lo castell de la reyna mora (tradicions del poble).	21
Al poeta D. Joan Rodríguez Guzmán, en contestació á son autógrafo.	27
La nina del bosch.	29
Agraïment.—A la senyoreta donya Josefina Llorente y Falcó, Reyna dels Jochs Florals del any passat, ab motiu del premi d'enguany.	33
Als orteonistes de <i>El Micalet</i>	35
A la senyoreta donya Francesca Berga Garcias, Reyna dels Jochs Florals del any 1898.	39
Dues besones.	43
Al poeta Francesch Badenes Dalmau, ab motiu del regal del seu primer llibre.	47
Al president y sócis del Circul Valenciá de Buenos-Aires, al enviarlos lo meu llibre <i>Roselles</i>	49
Cantars valencians, premiats en los Jochs Florals de lo Rat-Penat del any 1899.	51

Al eminent poeta Mossen Jacinto Verdaguer, al donar à llum lo seu llibre <i>Flors del calvari</i>	55
En Illici.—Al Sr. D. Pere Ibarra y Ruiz, pintor y ar- chiver-bibliotecari de Elx.. . . .	57
Al valent general Cronje.. . . .	61
Consell.—Als meus nebots Manuel, Teresa, Josefina y Laureano López y Bodria.. . . .	63
En lo palmito de Maria dels Angels Palanca y Martí- nez.	67
Al mestre D. Teodor, donantli les gracies per sa con- testació de ahir.	69
Íntima.	71
Altres cantars.	73
A...	75
Tardor.	77

ORFEÓNIQUES

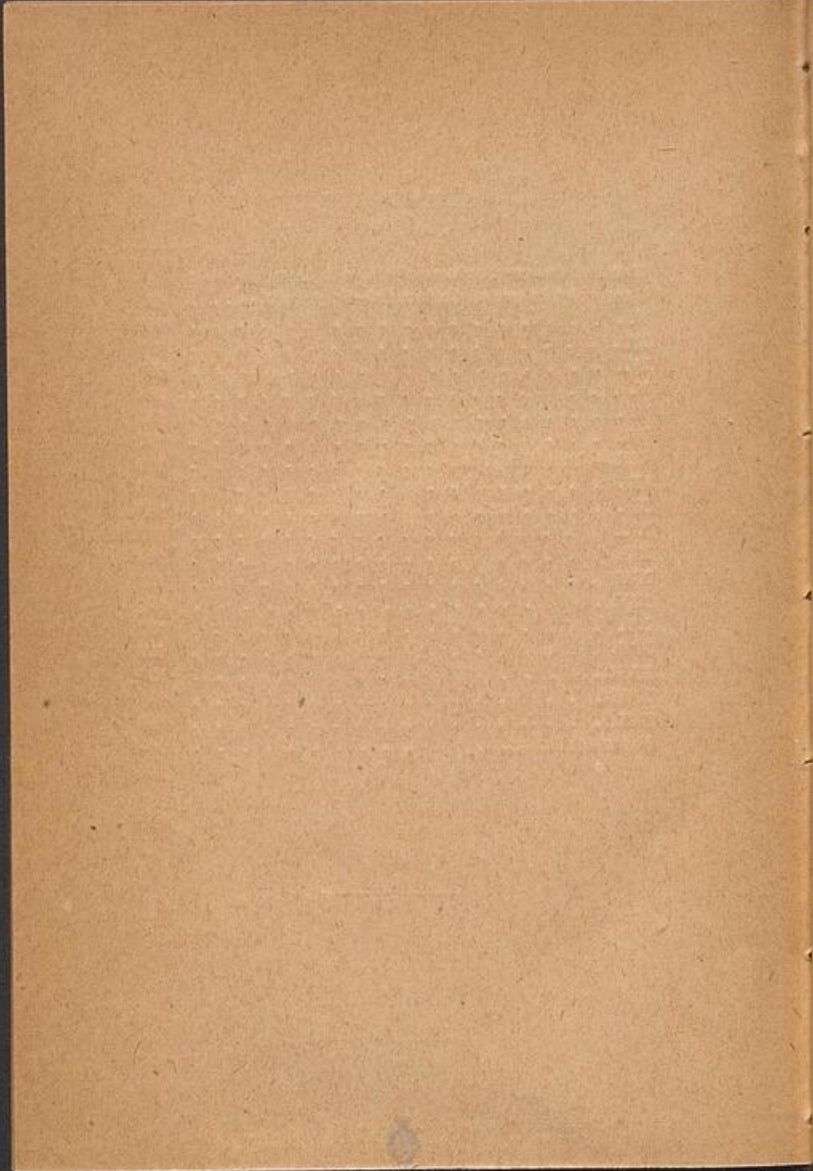
La festa del poble.—Chor dedicat al orfeó valencià <i>El Micalet</i>	81
Serenata.	85
Cansó dedicada als orfeonistes de Tabernes de Vall- digna.	89
La vorema.. . . .	91
Amor.	95
Al novell orfeó de Carcaixent titolat <i>El Xuquer</i>	99
Ecos del Turia, dedicats al mestre compositor don Salvador Giner Vidal.	101
Choral.	105
La trilla.	109
Matinada de Maig.	113
Albada.—Música de la senyoreta donya Beatric Bru- garolas, de Barcelona.	117
Himne.—Escrit pera la inauguració solemne de l' aso- ciació coral de la regió valenciana.	119
La valenciana.	121

SEMPREVIVES

Págs.

Manollet de Semprevives dedicades á la memoria de ma volguda esposa Carlota Labaila y Peris —I.	425
II.	427
III.	429
IV.	431
V.	433
VI.	435
VII.	437
VIII.—¡La millor joyal.	439
IX.	443
X.	445
XI.	447
XII.	449
XIII.	451
XIV.	453
XV.	455
XVI.	457
XVII.	459
XVIII.	461
XIX.	463
Notes del Autor.	465

Tirada de 200 exemplars que no se venen.

N.º 149

S' ACABÁ D' ESTAMPAR ESTE LLIBRE EN VALENCIA,
CASA DE DON MANUEL ALUFRE, PLASA DE
PELLICERS, NÚM. 6, VÈSPRA DE LA
FESTA DEL SANTÍSSIM CORPUS, QUE
CAIGUÉ A XIII DE JUNY DEL
ANY MCM, DARRER DEL
SIGLE XIX

